

SDÍLENÁ LITERATURA

www.romanyzdarma.cz

Tento pokus o **sdílenou literaturu** posílejte, prosím, dál.

Pokud usoudíte, že napsaný text byl pro vás natolik zajímavý a čtivý, že byste byli ochotni ho finančně ohodnotit, pošlete autorovi na číslo konta

902050277/0100 __ dvacet korun.

Jde o nový směr v přijímání literatury bez mezičlánků a nutných nákladů. Autorům i čtenářům by se tento způsob mohl stát časem přijatelný.

Milánek

NA ZABITÍ

Eva Hölzelová

Milánek na zabití

Eva Hölzelová

© *Eva Hölzelová*

Tvorba obálky © *René Vaněk*

ISBN 978-80-87739-19-8

Obsah:

MILÁNEK NA ZABITÍ..... 6

MILÁNEK NA VODĚ..... 47

MILÁNEK NA GYMPLU..... 58

Milánek na zabití

Z deníku doktorky Lenky

úterý 11. června

Vím, že se na mě budete dívat jako na Herodese. Nesnáším Milánka. Milánkovi, mladšímu bratrovi mého muže Petra, je 13 let a bydlí s rodiči. Když jsem s Petrem ještě chodila, tak mně přišel docela roztomilý.

Takový vědátor, všechno chtěl vědět, pořád se na něco dotazoval. Často jsem s ním o všeličems diskutovala. Počínaje vznikem vesmíru a konče otázkami, proč je tento vesmír tak nespravedlivý a pubescentům se dělají beďary hlavně na zádech, když si je tam nemůžou mačkat.

Milánek, zakomplexovaný špekoun, se dobře učí, ale nikdy by nedal opsat úkol. Jen se raduje, když to druhým nejde. Oblečení má neustále pokecané od jídla, brýle věčně upatlané a tak zvláště přes ně mžourá, že vypadá jak retard, ale to on není, on je nesnesitelně chytřej.

Jakmile jsme si s Petrem zařídili náš nový domeček, zvonek. Za dveřmi stojí ubrečený, uválený a usoplený Milánek.

„Co se děje?“ ptám se naoko překvapeně, i když vím. Milánka kluci zase seřezali. Nikdo ho ve škole nemá rád, protože donáší, a když si zažaluje, tak dostane nakládačku.

Milánka jsem utěšila a nabídla mu, ať kdykoliv přijde, kdyby ho kluci pronásledovali. To jsem neměla říkat za

přítomnosti Petra. Vypadala jsem jako převeliký dobrák, ale v duchu jsem tajně doufala, že když chodíme z práce navečer a škola končí mnohem dřív, většinou stejně nebudeme doma. Stejnou myšlenku měl bohužel i můj mužíček, který vyšperkoval moji nabídku tím, že Milánkovi věnoval náhradní klíče od domu.

Milánek se místo domů naučil chodit k nám, navštěvuje nás takhle už tři měsíce a teď tu sedí vedle v obýváku s mým mužem na našem gauči a dívají se na moji televizi, co jsem si přinesla z mého původního bytu, hrozně se smějí... Copak asi dávají tak legračního?

Dochází mi trpělivost. Vstávám a důrazně a hlasitě Milánkovi nařizuji: „Hele, seber se a běž už domů. Rodiče se po tobě už určitě shání. Seš tady pořád, ať si tě taky užijou doma.“

Milánek ani necekne a odchází.

„Co to do tebe, prosím tě, vjelo, proč jsi na něj křičela, vždyť nic nedělá?“ diví se Petr.

Mám chuť vychrlit, jak mi tady Milánkova přítomnost vadí, jak bych chtěla radši trávit volný čas jenom s ním, vždyť bychom měli být stále ještě v líbáncích.

Z Petrova tázavého pohledu však usoudím, že by mě stejně nepochopil, a já momentálně nemám sílu to sáhodlouze vysvětlovat, a tak jen hlesnu: „Měla jsem dnes v práci strašně lidí, jsem příšerně utahaná a chci mít klid.“

Petr jen zakroučí hlavou a naštěstí už mlčí.

středa 26. června

Milánek tu dva týdny nebyl. Asi to zabralo, musím být na něj ostřejší, funguje to. Náš sexuální život se zlepšil.

pátek 28. června

Milánek mně udělal velkou radost. Přišel nám ukázat vysvědčení, má samozřejmě samé jedničky, z toho se však neraduji, to hodlám prožívat až se svými dětmi. Oznámil nám, že ho nyní celý měsíc neuvidíme, jede s rodiči na čtrnáct dní k Balatonu a hned potom na dětský tábor. Jak báječné, jak vynikající.

pondělí 5. srpna

Milánek se nám vrátil! Přišla jsem domů z práce, jeho jsem už nezastihla, ale zaznamenala pach té jeho smradlavé mastičky. Milánek totiž trpí jakousi kožní chorobou, která se navenek projevuje jako lupénka, ale kolega MUDr. Straka, kožní doktor, tvrdí, že to není lupénka, ale ekzém.

V konečném důsledku je to jedno, neboť současná medicína neumí vyléčit ani lupénku, ani Milánkův ekzém, pouze zmírnit příznaky. Milánek by měl držet dietu a vůbec nejíst sladké, čokoládu, kakao a jiné pochoutky.

Protože se ovšem neumí ovládnout, svoji vyrážku si víceméně pěstuje, a po každém prohřešku pak podivně čpí jakousi mastí, kterou mu speciálně míchají v lékárně.

sobota 23. srpna

Obědváme. Zvoní Milánek. Je prý po obědě, ale nabízené pečené kuře s brambory neodmítne. Pak se rozvalí na gauč a čeká.

Na co čeká ten otravný parchant? Petr navrhuje, abychom jeli na houby. Milánek ožije a chce jet taky. No to snad ne. Nakonec jedeme Milánek, Petr a já, každý svůj nožík a svůj košíček.

Milánek zřejmě čte úplně všechno, jak mu ty knihy přijdou pod ruku, a proto v autě dostaneme přednášku o houbách českých lesů, o možném riziku záměny, a když už se tak stane, jak bojovat s otravou, a to už ho musím přerušit, protože tady mně fušuje do řemesla.

V lese se ukáže, že teoreticky je sic dobře vyzbrojen, ale prakticky mu to není nic platné, jelikož špatně vidí a je rád, že dohlédne na zem, aby rozpoznal, že nešlápne do díry, nebo nezakopne o velkou větev, v žádném případě však, aby spatřil nějakou houbu. Nicméně klopýtá od jednoho k druhému a kritizuje obsah košíčků.

Když mě začal nutit, abych vyhodila z košíku vynikající holubinky mandlové, jelikož se ve skutečnosti prý jedná o jedovatou holubinku vrhavku, nevydržela jsem. Tyhle holubinky sbírám už od dětství, holubinka mandlová má jemnou oříškovou chuť, kdežto vrhavka silně palčivou.

Křičím na celý les: „Drž už konečně hubu, seš úplně nemožnej, vůbec tomu nerozumíš a do všeho jen kecáš! Zkazíš každou hezkou chvíli!“

Milánek zírá v němém údivu.

„Co říkáš?“ řvu nepřítčně a vytáčím sama sebe.

On dál neříká nic, mlčí a kouká. A já vidím, jak mu vlhnu oči. Posléze blekotá, že to myslel dobře, že o mne měl strach, abych se neotrávila. Petr zasahuje, říká něco o hysterce, naloží nás do auta a jedeme domů.

Milánek plačky vystupuje doma a my pokračujeme k nám. Petr mlčí, já též.

Doma se snažím trpělivě vysvětlit: „Ale já mám taky právo na soukromí. Milánek nemůže být pořád s námi. Kdykoliv přijdu domů z práce, je tu.“

*U Petra však nepochodím, snaží se bratra zastat:
„Milánek je takový chudák, má jen mě.“*

To nechápu, copak je nějaký sirotek? Tchán a tchyně jsou ještě čilíci.

„Děti se mu smějí.“ Proč?!!!

„Nemá žádné kamarády, proto k nám chodí.“ Ani se nedivím!

„Tebe má rád, je to takový dobrák, ale ty se k němu chováš jako k cizímu. Měla by ses nad sebou zamyslet a snažit se k němu chovat líp, je to ještě dítě.“

Takže nejdřív hysterka a pak zamyslet! A on dobrák! Já jsem tedy na vině, že se u nás co týden roztahuje protivný fracek, krmí se naším jídlem a ohrožuje naše manželství. Vidím, že otevřeným odporem nic nezmůžu. Tak tedy válka. Vyhlašuji Milánkovi válku. Moji tichou válku, o které vím jen já. Budu mu potají znepríjemňovat život a tvářit se přitom jako prima švagrová.

úterý 3. září

Milánek začal chodit do školy a kluci mu prý už zase vyhrožují. Kéž by nezůstali jen u slibů! Milánek snědl uzené, z něhož jsem chtěla zapékat šunkafleky. Přijmu to jako veselou příhodu, jako když zapomenete jídlo na stole a sníte vám ho třeba pejsek. Jsem přece prima švagrová.

pátek 6. září

Koupila jsem si nový notebook.

úterý 10. září

Chci k notebooku, ale dřepí tam Milánek.

čtvrtek 12. září

Milánek zase dřepí u notebooku. Možná by mi úplně stačil počítač, co mám v ordinaci!

pátek 13., sobota 14., neděle 15., pondělí 16., úterý 17. září

Milánek je u nás pořád. Stále čučí do monitoru a má to tu výhodu, že se na nic neptá. V sobotu jsme jeli na výlet, ani nechtěl jet s námi. Užili jsme si to.

středa 18. září

Přijdu z práce a samozřejmě u notebooku shrbená zádíčka děcka, které nikdy nesportovalo. Nevím, jak dlouho to ještě vydržím.

Náhle Milánek vstává, vypíná jej, rychle se rozloučí a zmizí. Konečně pohoda. Uvařím si kafe, notebook zase zapnu, ale ten se mnou vůbec nekomunikuje – nic nenabíhá.

čtvrtek 19. září

Servisní technik mi oznamuje: „Máte to pěkně zavirovaný, mladá paní.“

Pak na mě lišácky mrkne a řekne: „Když se stahuje porno, to je pak hned.“

Nemá cenu mu vysvětlovat, kdo tady vesele za naší nepřítomnosti sjížděl porno.

Technik vše rozchodí, nainstaluje novou verzi antiviru a všechny další potřebné programy. Nepřišla jsem o nic důležitého, protože medicínské programy a data pacientů mám uloženy v počítači v ordinaci a navíc je pravidelně zálohuji na externí disk.

Přesto využiji příležitosti a zavolám tchyni: „Milánek mi zničil v notebooku úplně všechna data, všechny programy jsou pryč... všechny podklady do účetnictví taky pryč!“

Tchyně jen lapá po dechu: „Ale jak je to možné, Lenuško?“

Náležitě to zdramatizuji: „Jak, jak, pořád u něj dřepí, leze já nevím na jaký stránky a všechno zaviroval... nic tu nefunguje... celá moje soukromá praxe je v pytli!!“

O pornu pomlčím, za prvé mi jde o to, aby k nám už nelezl, jeho morální vývoj je mi ukradený, za druhé tím nechci tchyni přidělovat starosti.

sobota 19. října

Vítězství. Milánek tu už měsíc nebyl a nic jsem pro to kromě jednoho telefonátu nemusela udělat. Asi se hrozně bojí. Kéž by to vydrželo navždy!

čtvrtek 24. října

Volá tchyně a zve nás v sobotu na oběd. Je velmi pokorná a milá. Bojím se, aby to nebyl pokus o smír.

sobota 26. října

Byl to pokus o smír! Moje maminka dělá lepší kachnu se zelím a bramborovým knedlíkem. Tchyně se moc nevytáhla. Po celou dobu oběda se na Milánka ani nepodívám a on rovněž upřeně zírá do talíře. I když on tak kouká vždycky, plný talíř, to je jeho nejlepší video.

U kávy a buchty, kterou už opravdu nemůžu, tchyně spustí: „Lenuško, prosím tě, už se na Milánka nezlob, on je tak nešťastný, tak ho to mrzí. Kdybys viděla, co se jen nabrečel!“

A šťouchne do synka: „Milánku, řekni taky něco, no vždyť víš.“

Milánek vstane, jde vedle, vrací se, podává mi kytici čajových růží, pokradmu se podívá na Petra (to musel on prozradit, že je miluji) a mumlá: „Lenko, promiň...“

Ted' mě zcela zatlačili do kouta. Tak hezky se to vyvíjelo a ted' mi nezbyvá, než se s tím malým skrčkem udobřit! A zase ho obden nacházet doma a počítat pak ztráty.

Vynutím ze sebe milý úsměv a řeknu: „To víš, že jo, všechno to smažem a budem zas kamarádi...“

Tchyně se spokojeně usmívá, dosáhla svého, a tak může přejít do útoku: „Víš, Lenuško, Milánka hrozně baví pracovat na počítači, ve škole ho k tomu nechťejí pustit, jsou na něj zlí.“

Pak se zatváří, že by jí člověk dal snad korunu: „My jsme zase chudí a nemáme na to, abysme mu kupovali ten počítač a platili ten internet.“

Tak chudí zase nejsou, tchyně je sice ted' na podpoře, ale tchán práci má, obsluhuje NC řízený soustruh ve zdejších strojárnách.

Naše chudá máti prosebně pokračuje: „Nemohla bys ho občas k tomu pustit? Už ti tam nic neudělá. A Petr říkal, že už prý nemůžeš dostat ten virus.“

No to je od Petra hezké!! To si na mě hezky políčili.

Rezignovaně vydechnu: „No občas by mohl.“

Tak a sklapla past. Víím, co bude následovat.

neděle 27. října

Čekám na Milánka, a on nepřišel.

úterý 29. října

Už je tady.

středa 30. října

Zase je tady. Přinesl si novou hru.

čtvrtek 31. října

Zase...

pátek 1. listopadu

Do pr..., to snad bude každý den!

sobota 2. listopadu

Dnes ne. Setkali jsme se však u hrobu.

Tchyně mi sdělila: „Víš, nakázala jsem Milánkovi, aby na Dušičky neobtěžoval, že se to nehodí... A vůbec, že k vám nemá chodit denně.“

neděle 3. listopadu

Milánek poslouchá maminku.

pondělí 4. listopadu

Tchyně má víc rozumu, než jsem si myslela.

úterý 5. listopadu

Ne, nemá. Už je zase tady.

středa 6., čtvrtek 7., pátek 8., neděle 10. listopadu

Opakuje se situace z minulého týdne. Začínám mít alergii nejen na Milánka, ale i na ten pitomej elektronickej křáp.

pondělí 11. listopadu

Ten notebook musí z domu!

úterý 12. listopadu

Rozvinu strategický plán. Hned po Milánkově odchodu si vše potřebné okopíruji na externí disk a zformátuji harddisk. Těším se na zítra.

středa 13. listopadu

Z práce pospíchám domů. Petr ještě není doma a Milánek tu také není. Ale asi tu byl. Pro jistotu se zeptám. Volám k nim, vezme to tchyně, a než stačím cokoliv říci, spustí: „Milánek za to teď opravdu nemůže, jen to pustil, už to nešlo.“

Hurá, vyšlo to!

Musím však být spravedlivě rozhořčená: „A kdo za to tedy může? Já snad? Celý den jsem nebyla doma, zase jsem přišla o všechna data!“

„Ale Lenuško, Milánek říkal, že si to stejně všechno zálohuješ a ještě máš ten počítač v práci. Tohle se dá lehce opravit, stačí znovu nainstalovat systém Windows, nahrát zálohované soubory a většina programů, co jsi tam měla, je zdarma stažitelná z internetu,“ odříkává jako básničku.

Úplně ji vidím, jak to čte z nějakýho papírku, co jí Milánek podstrčil. Ten zmetek, podcenila jsem ho. Další důvod zbavit se notebooku nadobro.

čtvrtek 14. listopadu

Dohodnu se se známým ze softwarové firmy, že ode mě notebook za symbolickou cenu odkoupí.

Petrovi si postěžují: „Představ si, dala jsem spravit ten notebook a řekli mi, že si mám radši koupit nový, že už nestojí za to ho opravovat.“

Petr mě zaskočí: „Tak ho kup, to snad není problém?! Dnes už je za pakatel.“

Vydolují ze sebe argumenty: „No zrovna za pakatel ne, ale ještě bych s tím počkala, nepotřebuji ho tak nutně, vlastně ho doma vůbec nepotřebuji. A pak budou Vánoce... A taky chceme jet na hory, což požere dost peněz.“

„Anebo ty ho nějak extra vyžaduješ?“ zeptám se opatrně.

Petr, úředník na magistrátu na životním prostředí, nepřítel sociálních sítí, jen pohrdavě odfrkne.

Námitka přijata. Uf.

pondělí 18. listopadu

Milánek se roztahuje na gauči a vidím, že si začíná otvírat kompoty, které pro nás moje maminka zavařila. Jsem zvědavá, jak dlouho nám vydrží. Nebo jemu?

Ani se nenamáhá omluvit za ten notebook, jen zabručí: „Čau,“ a dál se věnuje televizi.

Že by to prokoukl? Musím být opatrnější a mít neustále na mysli, že mám před sebou inteligentního protivníka.

čtvrtek 21. listopadu

Milánek tu sedí celý ubřečený, roztrhané kalhoty a rozbité koleno, prý spadl na zem, když utíkal před kluky. Jakmile kluci viděli, že krvácí, nechali ho být, a tak se dobelhal k nám. Ošetřuji mu ránu, na šití to není.

Neodpustím si rýpnout: „Tak na koho jsi zase žaloval, že tě honili?“

„Já nežaluji,“ zarputile odmítá obvinění.

Mělo by mi ho být líto, ale není. Vím od rodičů jeho spolužáků, že je opravdu velký podrazák, mnohdy si v ordinaci postěžují a vypráví mi, co kde komu provedl.

I učitelé už pomalu mají strach, když za nimi přijde s tím svým zlovlným výrazem, protože věčným žalováním a donášením je nutí řešit věci, které by normálně vůbec neřešili. Vždy se vesměs jedná o úplné klukoviny, které i oni v mládí prováděli. Milánek za ně ale vyžaduje potrestání.

pondělí 25. listopadu

Otevírala jsem dveře obýváku, když Milánek zrovna dojížděl pekáč se srnčím.

„Kolikrát jsem ti říkala, že máš jíst v kuchyni, všechno zamastíš,“ vyjedu na něj.

Dokonce i Petr u míchaných vajíček rozhořčeně poznamenal: „Ten Milan mě fakt naštvál, já se na tu zvěřinu tak těšil.“

Že by cesta vedla tudy?

sobota 14. prosince

Uplynulých čtrnáct dní jsem se snažila chystat jídlo večer, kdy tam Milánek není, aby bylo na druhý den a Milánek je stačil sníst. On pokaždé jen ochutnal, ale vždy pro nás nechal dvě slušné porce.

Že by něco tušil? Pouze včera se neovládl a sežral skoro všechny meruňkové knedlíky.

Petr se projevil jako chápavý sourozenec, moc se tomu nasmál a prohlásil: „Meruňkový knedlíky stejně moc nemusím.“

Tudy cesta nepovede.

pondělí 16. prosince

Potrestala jsem sama sebe. Zkazila si tolik večerů a naučila Petra na teplá jídla.

U večeře, která se skládala z pokrájených tvrdých sýrů a chlebu s máslem, udiveně poznamenal: „A nic jinýho už nebude?“

Vidím, že maminka rozmazlila nejen Milánka, ale i Peťulku.

Odseknu: „Nemám furt čas vařit... Taky můžeš někdy uvařit ty.“

Petr mě překvapí a souhlasně pokývá: „No tak jo, zejtra udělám zapečený těstoviny s nivou, Milánek je má rád.“

To snad není pravda!!

úterý 17. prosince

Večeříme Petrovy zapékané těstoviny.

*„Co budeš dělat o vánočních prázdninách Milánku?“
7vyptává se Petr.*

„Já nevím. Chtěl bych někam jet, ale nemám s kým,“ stýská si bratříček.

Hm, jak dojemné, jen aby nechtěl jet s námi.

A co budete dělat vy?“ ptá se ten vlezlej spratek.

Celá ztuhnu.

„Po Štěpánu jedem na týden do Krkonoš,“ hlásí můj muž.

„Jéé, vy se máte, to bych taky chtěl,“ nadchne se Milánek.

„Ale vždyť neumíš lyžovat... a ani nemáš lyže,“ oponuje Petr.

Najednou mi v hlavě blikne geniální myšlenka. Petr s Milánkem si ještě něco povídají, ale to už neposlouchám. Přemýšlím, rychle přemýšlím. Mozek pracuje jako o závod. Milánek je naprosto nesportovní, neohrabané a nepraktické dítě. Každou chvíli má odřená kolena, jak padá i na rovné zemi. Co kdyby se tam učil lyžovat! Ten to určitě nezvládne. Mohl by se krásně polámat a ležet nejmíň půl roku v nemocnici. Pak by třeba chodil o berlích, a to už by nás nenavštěvoval tak často.

Nebo by se mohl dolámat nadobro, to už by nás nenavštěvoval vůbec! Ano, to je ta pravá příležitost. Nadešla chvíle mé pomsty, moje tichá válka dostává konkrétní podobu, přesný rozměr. Ted', anebo nikdy!

Vyhrknu: „Ale vždyť bys mohl jet s námi. Lyže a lyžačky si můžeš půjčit v půjčovně. Aspoň by ses to konečně naučil!“

Milánek se celý rozzáří a Petr kouká doslova a do písmene s otevřenou pusou.

Pokračuji: „Zejtra spolu objedem všechny půjčovny.“

Stále zářící pohled a stále otevřená pusa.

Čekám, až někdo z nich něco řekne, ale jsou tak zaskočení, že se nezmůžou ani na slovo.

Proto opět pokračuji já: „Taky budeš potřebovat nějaký lyžařský komplet a pořádnou čepici a rukavice. Koupím ti to jako dárek k Vánocům.“

„No to je hustý, musím to říct našim.“ Vstává a upaluje s tou radostnou novinou domů.

Petr vrtí hlavou: „Já se z tebe zblázním, nejdřív mi dávaš najevo, jak chceš mít soukromí a jak tě Milánek obtěžuje a pak ho vezmeš s sebou na dovolenou. Do ženský a do melounu fakt nevidíš.“

„Víš, mně ho přišlo tak strašně líto, jak říkal, že nemá s kým jet. On je vlastně chudák. Ještě nikdy nebyl na horách,“ špitnu soucitně.

„Ty seš tak strašně hodná holka,“ hladí mě po hlavě a vím, co bude následovat.

Ještě jsem stačila zavolat tchyni, ať k nám pošle Milánka už po obědě.

pátek 20. prosince

Poprosila jsem kolegu, aby za mě vzal odpolední ordinaci. Každoroční nápor neschopenek, aby si ženské mohly uklidit a napéct cukroví, jsem zvládla už minulý týden, teď by měl být relativně klid.

Milánek na mě už čeká doma.

Lyže a lyžačky jsme si půjčili v nedalekém městě, to nebyl problém. Ale potom jsme najezdili přes dvě stě kilometrů, abychom na atypicky vyvinutého a obtloustlého chlapečka sehnali lyžařskou bundu a lyžařské kalhoty. Výrobci sportovního oblečení zjevně nepočítají s tím, že by mohly lyžovat i tlusté děti.

úterý 24. prosince

Štědrý den proběhl v pohodě. Od Petra jsem dostala zlatý řetízek a svetr, já jsem mu věnovala velké šachy. Tchán a tchyně nám dali krásnou čajovou soupravu, no a Milánek nám koupil universální kráječ. Je vidět, že je prozíravý a hodlá se i nadále u nás stravovat a chce to mít rychle.

čtvrtek 26. prosince

Balím na hory. Od tchyně sedm telefonátů, co má zabalit Milánkovi s sebou. V jeho letech jsem to věděla sama.

pátek 27. prosince

Odjezd. Ještě, že máme velké auto. Milánek má víc tašek než my dva dohromady. Cestou snědl řízek s chlebem a kyselou okurkou, obloženou bagetu, tatrunku a zapil to litrem a půl Spritu, proto jsme museli čtyřikrát zastavit. V autě je neskutečně drobků a smrdí to tam vylitým lákem.

Při vybalování jsem zjistila, že tchyně nedbala mých upozornění. Několikrát jsem jí zopakovala, že pobyt je i s jídlem - přesto by jediná z Milánkových tašek klidně vystačila pro partu horolezců.

sobota 28. prosince

Jdeme na to. Vyhlédneme si malý kopeček za chatou, abychom Milánkovi ukázali základy lyžování. Nedaří se. Milánek se dolů jakž takž skutálí, kopec je mírný, mírné jsou i pády, ale horší je dostat ho nahoru. Nemůže to vyšlapat, pořád ujíždí zpátky.

Petr mu marně vysvětluje, že se musí postavit bokem. Nakonec Petr zdolává kopec jako první, Milánek se drží za hůlku a nechává se popotahovat a já ho tlačím zezadu. Po celou dobu nám Milánek trpělivě vysvětluje, co děláme špatně.

Večer jsme utahaní jak koně, vůbec jsme si nezalyžovali, a Milánek, který dřel nejmíň, ale zřejmě poprvé v životě, okamžitě usíná.

Petr konečně navrhne: „Zejtra zkusíme náskou jednoduchou sjezdovku, aby Milánka místo nás vytáh vlek.“

A já na to: „Lepší by byla trochu těžší, tam se víc naučí.“

Petr má obavy: „To ne, to by se mu mohlo něco stát, když je to takový neohrabanec.“

No dobře, i jednoduchá sjezdovka může splnit svou úlohu, když je to takový neohrabanec.

neděle 29. prosince

U vleku se s Petrem dohadujeme, kdo z nás pojede s Milánkem na dvoukotvě. Trvám na tom, že to budu já, protože se obávám, aby to Petr po prvním nezdaru nevzdal. Jsem rozhodnuta vystrkat svůj objekt pomsty nahoru za každou cenu, a proto nechám Petra radši odjet, aby mi nekomplikoval mé instruktorské úsilí.

Při prvním pokusu padáme hned po dvou metrech a strháváme s sebou i za námi jedoucí dvojici. Vlekař se začíná tvářit divně.

Znovu Milánkovi vysvětluji, že si nesmí na kotvu sedat, a když už spadne, tak se musí okamžitě odkutálet z dráhy, aby těm dalším nepřekážel.

Druhý pokus, to samé. Vlekař už je vysloveně naštvaný, za námi jedoucí děti se mohou potrhát smíchy.

Třetí pokus. Padáme až po sedmi metrech, Milánek našťěští zareagoval na moje volání: „Rychle vypadni!“ a jeho „rychle“ stačilo na to, aby nikoho nesrazil.

Vlekař to nevydrží: „Tak tohle ne paní. Koukejte, co je za vámi lidí, nejste tu sami. Ať se to nejdřív naučí a pak přijde.“

„A kde se to má naučit? Prosím vás, ještě jeden poslední pokus...“ doprošuji se kvůli tomu příšernému nemotornému a rozmazlenému frackovi a strkám vlekaři do ruky dvoukilčo.

Čtvrtý pokus. Sláva, odjeli jsme z dosahu brblajícího vlekáře. Asi v půlce kopce opět padáme. Milánek má hlad a chce na chatu.

Zkousím zabrnkat na mužskou ješitnost a slovy: „To seš chlap? Pořádněj chlap se přeci jen tak nevzdává,“ ho vyhecovat k dalším činům.

Sundává si lyže a chce jít po sjezdovce pěšky. Poučím ho, že se to nesmí, že by zde udělal lyžařům šlápoty a v jeho případě dost hluboké. Nakonec to dopadne jako včera, pouze s tím rozdílem, že toho pitomce, který táhne Milánka za hůlku, dělám protentokrát já.

Konečně nahoře! Já budu mít figuru! Poslední rady a jedeme. Pokukuji po stranách sjezdovky. Napravo lesík, vlevo vlek. Taková srážka Milánka se stromem nebo sloupem vleku by nemusela být marná. Po chvílce se otočím a vidím, že Milánek za mnou nejede. Že by už?

Zase šlapu kus kopce nahoru. Najdu jej ubuleného, sedícího na sněhu pár metrů pod vrcholem. Nad ním se sklání Petr.

Ptám se: „Co se ti stalo?“

„Mám něco s nohou. Strašně to bolí, au,“ brečí a brečí.

Prohlížím mu nohu. Má vymknutý kotník. Rolba jej odváží dolů k doktorovi. My sjíždíme za nimi. Doktor potvrdil moji diagnózu a Milánek dostal ortézu. A kvůli takové blbosti si zkažím dovolenou!

Zase jsem potrestala sama sebe. Milánek se na chatě nudí, všechno už přečetl. Jakmile přijdeme z lyžování, musíme se mu věnovat. Tyto hry už nemusím nikdy v životě hrát: prší, člověče, nezlob se, mlýn, dámu a piškvorky. Leda s nějakým němým děckem.

*čtvrtek 2. ledna
Konečně doma!*

pondělí 6. ledna

Milánkovi začala škola a jeho rosolovité tělíčko se opět převaluje na našem gauči.

středa 8. ledna

Občas dostanu od pacientů bonboniéru. Tahle je obrovská, dvouposchod'ová. Večer ji načnu a nechám nastraženou na stole. Jestli tohle sní, tak se osype i na nehtech.

čtvrtek 9. ledna

Dokázal to! Taky se celý drbe, myslím, že vypučí každou chvílku. Aby to bylo tuplované, uvařím mu kakao. Celý roztaje, protože kakao má zakázané a maminka mu ho nevaří. Uzavřeme tajnou dohodu, že mu ho občas udělám, ale nesmí to říkat doma.

pátek 10. ledna

Jakmile otevřu dveře, praští mě do nosu známý zápach. Na klikách, na pohovce a ovladačích, všude je opatlaná Milánkova mastička.

Když ho ale vidím, jak vypadá, jak má všude vyrážku, jak se v jednom kuse ošívá a drbe, jak se trápí, je to pro mě satisfakce.

sobota 11. ledna

Volá tchyně: „Lenuško, konečně jsme z Milánka vytáhli, po čem se tak osypal. Prosím tě, nezlob se kvůli tý bonboniéře. Milánek je takový neomalený. Pořád mu říkám, že se musí napřed zeptat, než něco sní.“

No asi mu to maminko říkáš málo. Moc málo.

„To je v pořádku, hlavně, že mu chutnala,“ lžu tchyni.

„No jo chutnala. Ale jak ho to vytréstalo, chudáčka.“

Takže zase chudáček. O kakau ani slovo. Aspoň v tomhle se chudáček zachoval fěr.

úterý 14. ledna

Milánek mě požádá o projímadlo, má po té čokoládě problémy. Dám mu koňskou dávku a poradím, ať si to nebere před odchodem do školy.

středa 15. ledna

Milánek poslechl. Projímadlo zabralo až u nás. Milánkovi maminka zřejmě nevysvětlila, že si musí po sobě umýt záchod, asi to dělá automaticky za něho.

Zaplním mezery v jeho výchově, a to velmi důrazně, musí jít a napravit chyby. Když odejde, musím to stejně udělat znovu a pořádně. Kdy tohle skončí?

čtvrtek 16. ledna

Milánek ani nebyl ve škole, jaký má průjem. Dobře mu tak.

pátek 24. ledna

Protože tu není ten vyžírka, dělám bifteky, ale on se najednou zjeví ve dveřích. Prý je zesláblý po nemoci a musí

hodně jíst. Rozdělí se s ním Petr, když má brášku tak rád. Já se o bifteky zásadně nedělím.

úterý 28. ledna

Byl tu jen chvilku a oznámil, že bude mít na vysvědčení samý jedničky, čímž Petrovi naznačil, že by to chtělo odměnu. Petr se jen záhadně usmívá. Tuším nějaký průšvih.

pátek 31. ledna

Už je tady se samými jedničkami. Petr mu dá za vysvědčení foťák. Okamžitě mně docvakne. A na čem si to asi bude prohlížet, když nemá počítač?

Milánek to neřeší, celý šťastný si nás vyfotí a pak běží fotit exteriéry.

Hned po jeho odchodu Petr prohodí: „Už máš objednaný ten nový notebook?“

Bác ho! A je to tady. Notebook se mi vrátil jak bumerang.

Musím z toho vybruslit, a proto řeknu důrazně: „Mám, ale dost drahej. Ten Milánkovi opravdu nepůjčím. Nechci, aby to dopadlo jako posledně.“

Petr jen zahučí: „Hm, to se nějak vyřeší.“

Zajímalo by mě jak!

pátek 7. února

Ten foťák nebyl zas tak špatný nápad. Milánek se tu jen mihne a sdělí nám, že z něj bude slavný fotograf a že začal chodit do fotografického kroužku.

pátek 14. února

Milánek stále na umělecké dráze.

pondělí 17. února

Zimní zahrada je vděčný objekt. Milánek vyfotil každý zasněžený strom třikrát. V kroužku ho učili pracovat s makry. Vyfotil si logo firmy na dveřích ledničky, maso v mrazáku, čudlíky od sporáku a kousek ubrusu na stole. To jsou pozoruhodné artefakty.

sobota 22. února

Milánek ve svém uměleckém rozletu úplně zapomněl, že máme oba svátek. Zaplat' Bohu. Oslavili jsme to sami a v klidu.

úterý 25. února

Milánek tu sedí a brečí. Robert Vano z něj asi nebude. Chtěl po rodičích, aby mu koupili PC na stažení fotek, ale oni odmítli.

„A nemohli byste mně ho koupit vy?“ žebra.

Ta drzost! To tak, sponzorovat si vlastního parazita! Mlčím však a nechávám tento horký brambor na Petrovi.

„Možná bysme se mohli s našima dohodnout na nějakým levnějším,“ opatrně slibuje Petr. To je celý on! Vždycky bratříčkovi povolí.

Milánek se ukáže v celé své kráse a tvrdě zaútočí: „Ale máma říkala, ať mi ho koupíš ty, když jsi mi dal ten foťák. Prej máte s Lenkou peněz dost a oni jsou chudí.“

Petr zbrunátněl. Popadl Milánka, myslela jsem, že ho zmlátí, ale on ho dostrkal do auta a odjeli. Neřekl kam, ale já vím. Moje srdce plesá.

Petr se vrátil, když už jsem ležela v posteli s knížkou. Museli se strašně pohádat. Nikdy neřekl o své matce křivé slovo, ale teď chodí po ložnici a vykřikuje „naivní, pitomá“ a „nevidí si na špičku nosu“. Pak se lituje a cituje známé „pro dobrotu na žebrotu“.

Manželka by nikdy neměla pomlouvat manželovu matku, ani když tato matka vytočí manžela k nepřičetnosti, protože by se to jednou mohlo obrátit proti ní.

Proto se tchyně zastanu a utěšuji manžela: „Ona to tak nemyslela, víš, že nemaj peněz nazbyt. A nakonec by ses mohl s vašima složit na náákej repasovanej...“

Ostatně, je to i v mém zájmu.

Petr už je docela klidný: „Ale jo, vždyť už mě to taky napadlo, ale štve mě ten princip, já mu dám dárek a on a matka místo vděku mě ještě takhle vydírají.“

Princip neprincip, hlavně, že teď bude od Milánka na nějakou dobu pokoj.

pátek 7. března

Telefonát od tchyně. Zve nás v sobotu na oběd. Oba víme proč. Dle mého názoru to přišlo moc brzo.

sobota 8. března

Hotová estráda kajícnosti a upřímné lítosti. I slzičky se objevily. Milánek rudne, koktá, omlouvá se. Petr během tohoto rodinného dramatu vypráví, jak jsem se tenkrát tchyně zastala. Další slzy dojetí. Tchyně si mě nemůže vynachválit. Ani jsem o sobě nevěděla, že jsem taková čistá duše.

středa 12. března

Milánek si poručil kakao. S chutí mu ho uvařím. Snědl k němu všechny čokoládové oplatky, co jsme měli doma.

čtvrtek 13. března

Mastička na klikách, na sedačce i na záchodovém prkénku.

pátek 21. března

První jarní den se vyvedl. Milánek si uvázal na zahradě houpací síť. Bohužel mezi mladé křehké stromky a ošklivě je polámal. Při pádu s sebou strhl stolek s obloženým talířem a čajovou soupravou, kterou jsme dostali k Ježíškovi. Jemu se bohužel nestalo nic. Mě snad pánbůh nemá rád.

středa 26. března

Volali mi ze školy do ordinace, abych se jela podívat domů, zda tam není Milánek, a přivezla ho. Byli se školou u zubaře a Milánek utekl z čekárny.

Takto vyvádí při návštěvě stomatologa každý rok, každý rok ho maminka musí dovézt za pomoci učitelů zpátky. Sháněli ho doma, tchyně je odkázala na nás.

Petr je na služební cestě v Německu, aby se podíval, jak tam zachraňují ekosystém, tudíž musím já. Nakážu sestře, aby vysvětlila pacientům situaci, že se vrátím co nejdříve.

Cestou se stavuji pro tchyni a spěcháme k nám. Zde leží ten zbabělý malý smrad u DVD přehrávače a cpe se oříšky. To bude mít zubař radost. Donutím jej, aby si vyčistil zuby. Ledabytle je přejede kartáčkem, lepší už to asi nebude.

Následuje nejprve krátké bezvýsledné přemlouvání, potom dlouhé vyhrožování. Tchyně si vzala slovo a dala mu co proto. Odvedeme už pokorného Milánka zpět k zubaři, ale v ordinaci zase začne vyvádět.

Ujmou se jej dva učitelé a zatlačí do křesla. Dokonce mu přikurtují nohy a ruce k zubařskému křeslu! Jinak to prý s ním nejde. Doktor mu strká do pusy jakousi vzpěru, aby ji nemohl zavřít. Připadá mi to jak u veterináře.

Radši vyjdu ven do čekárny. Tchyně mě celá ustaraná prosí, abych ještě nejezdila a počkala, odvezeme pak Milánka domů. Bude chudáček hrozně vystresovaný a musíme se o něj postarat.

Za chvíli se ozve vysoký zvuk vrtačky a příšerný Milánkův řev. Kdybyste viděli ty rozzářené obličejy ostatních dětí! Také se začnu usmívat, nejradši bych všechny zulíbala. Odvážíme Milánka domů, je opravdu silně zdevastovaný a na další vyučování to nevypadá.

pátek 18. dubna

Přijde Milánek. Tak dlouho tu nebyl. Asi se po tom extempore u zubaře styděl. Ale to nemusel. Stejně dobře vím, že je to ustrašený a úlisný šmejda.

Chce vědět, zda o Velikonocích někam pojedeme. Zklamu ho a oznámím mu, že v sobotu a v neděli navštívíme moje rodiče, v pondělí budeme doma. Milánek koledovat s partou nechodí, protože ho nikdo s sebou nechce.

pondělí 21. dubna

Velikonoce. Přišel s pomlázkou aspoň k nám. Dostal vajíčka a vymrskal dvě děvčata. Svou maminku a mě.

úterý 22. dubna

Milánek chce nějaký prášky proti bolení břicha. Bodejť by ne, když sežere patnáct vajec. Dám mu Cerukal a projímadlo. A nakážu mu, aby nikam nechodil a ležel. Ani k nám ani do školy. Aby to nedopadlo jako posledně.

středa 30. dubna

Milánek je zase tu a zase si vesele huntuje žaludek. Tentokrát Petrovým uzeným bůčkem, já zahájila boj s kilogramy. Chce s námi jít na čarodějnice.

„A proč nejdeš s kamarády?“ rýpnu si, i když vím.

Kouká jak puk, pak se rychle otřepe a vrátí úder: „Máma říkala, že můžu jít s vámi, že na mě dáte pozor.“

Ta už mě se... jako ten spratek. Abych nakonec potají bojovala proti dvěma.

Petr zachraňuje situaci: „Ale my tam budem s partou... A asi až do rána, to by pro tebe nebylo.“

„Tak mě o půlnoci odvezete domů,“ rozkazuje.

„A já si nedám ani pivo. Na čarodějnice! Když říkám ne, tak ne,“ konečně se naštvě i Petr.

Milánek začíná natahovat.

„A bul si jak chceš, stejně si nic nevynutíš,“ přísolím si.

Nešťastný bratříček se urazí a odtáhne domů.

pondělí 12. května

Kdyby tak uměl trucovat aspoň měsíc! Přišel si sníst svou pravidelnou pondělní večeři.

středa 14. května

Sbírám džbánky. Milánek mi rozbil tři vzácné kousky, když se natahoval pro knížku v knihovně. Mám pocit, že to udělal naschvál.

pátek 16. května

Je tady a prohledává ledničku. Na zahradě vidím jeho kolo. V ledničce našel něco, co ho na chvíli zabaví. Rychle uvolňuji matky u předního kola. Tentokrát to musí vyjít.

Konečně odchází. Jsem napnutá jako struna. Za chvíli slyším z ulice řev a po chvílce zvonek. Že by to šlo tak rychle?

„Lenko, voni mně vzali kolo.“ Bez breku si ho už nedovedu představit.

„A kdo?“

„Krejza a Sobotka.“ To jsou jeho největší trýznitelé. Jen aby se jim něco nestalo!

„A kam jeli?“

„Jako na sídliště.“

Naštěstí auto parkuje ještě před domem. Pomalu objíždím město a hledám oba uličníky. Krejza se prohání na kole na hřišti, Sobotka přihlíží a čeká, kdy se vymění. Jakmile mě spatří, zahodí bicykl a utečou.

Prohlížím přední kolo. Měli štěstí, matky jsou úplně na krajíčku, jen upadnout. Kolo rozmontuji, naložím a dovezu domů. Mezitím se vrátil z práce Petr, který kolo smontuje, řádně utáhne matky a Milánek tentokrát bez pohromy šlape na kole domů.

pondělí 19. května

Milánek bude mít narozeniny. Petr mě poprosí, ať mu po zkušenostech s foťákem radši vyberu něco já.

úterý 20. května

Koupila jsem mu od Geralda Durella O mé rodině a jiné zvířeně a ZOO v kufří. A také Velkou knihu o psech. Napadlo mě koupit inline brusle, ale už nevěřím, že by se to povedlo.

středa 21. května

Přišel si pro dárek. Velká kniha o psech ho nadchla, Gerald Durell taky, už od něho četl pár knih, ale tyhle dvě zrovna ne.

pátek 23. května

Milánek se stavil jen na chvíli a ani nechtěl nic jíst. Prý si čte o zvířátkách a moc ho to baví.

úterý 26. května

Je pevně rozhodnut. Chce pejska. U nich v bytě být nemůže, my máme zahradu, takže pejsek bude u nás. Pro Milánka nelze vybrat dárek, který by se neobrátil proti nám!

„Ale my jsme celý den v práci, byl by tady pořád sám,“ brzdím jej.

„Budu se o něj starat, budu s ním každý den chodit ven, krmit ho,“ horlivě slibuje.

Přeloženo do mého jazyka, budu vás otravovat každý den, žrádlo mu budete kupovat vy a až mě pes omrzí, budete se o něj starat vy.

Jakmile přijde Petr, Milánek se na něho vrhne a udolává ho stejnými argumenty.

Petr zprvu odporuje razantně, potom začíná váhat a posléze odporuje liknavě.

Tomu musím zamezit: „Ne Petře, zítra jdu na prohlídku ke gynekologovi a možná budeme mít jiné starosti.“

Lstivé a účinné. Petr zjihne, zavrhne psa a Milánek nerozumí vůbec ničemu.

středa 28. května

„Tak jak jsi dopadla?“ vyrukuje Petr ještě ve dveřích.

Málem jsem zapomněla!

„Jsou to jen zpožděné menzes. Dal mi injekci,“ oznamuji smutně.

Opravdu jsem byla u gynekologa, že se mi zpozdíly menzes. Ale že nejsem těhotná, jsem věděla. V lékárně přeci prodávají baby test a ten je celkem spolehlivý. Ale nebudu to vykládat chlapovi.

29. května až 4. června

Milánek opakuje obehnanou písničku o pejskovi.

čtvrtek 5. června

Dnes mně jedna paní přivedla do ordinace svou maminku, kterou pokousal pes.

Ošetřuji jí zranění a ptám se: „Co to bylo za psa?“

„Určitě to byl Součkův vlčák, protože běhal po ulici kousek od jeho domu,“ odpovídá babka.

Zase Souček. Místní podivín, který kšeftuje se psy, krade je a zase prodává. Taky se povídá, že je cvičí na psí zápasy. Už u

něj byli ochránci zvířat, ale neshledali, že by psi byli v tak špatném stavu, aby mu je mohli odebrat.

Ošetřovala jsem už několik lidí pokousaných od jeho psů. Občas vyběhnou na ulici, i když Souček to vehementně popírá. Se Součkem jsou zkrátka věčné problémy.

„Musíme mít do 24 hodin potvrzení od veterináře, že pes nemá vzteklinu. A to i v případě, že je očkován,“ vysvětluji.

„A jak to máme udělat?“ děsí se stará paní.

„Já to zařídím,“ uklidňuji ji.

Volám veterináře a městské policajty, protože ti jediní dokážou arogantního Součka zkrotit a donutit ho, aby nechal psa vyšetřit.

Policajti už ve dveřích halekají: „Zase k Součkovi, paní doktorko?“

„Jo, k Součkovi.“

Nerudný Souček se jako vždy hádá, všechno zapírá. Paní ukazuje na vlčáka, který je již zavřený ve výběhu, a tvrdí, že je to určitě on. Po dalších scénách si policisté vynutí prohlídku psa, kterou veterinář se zjevným strachem vykoná. Důležitý rezultat. Pes nemá vzteklinu. Zaplat' bohu.

V autě mi jeden z policistů říká: „To jste viděla ty hodnější, paní doktorko. Ale v domě má zavřený ty pravý bestie. Myslivci mu nemůžou přijít na jméno. Cvičí rotvajlery, aby strhávali srny, a načerno prodává srnčí do hospod.“

To by byl pejsek pro Milánka, vzpomenu si na jeho škemrání. Ten by s tím vlezlým skrčkem zatočil.

sobota 14. června

Dnes jsme strávili příjemný den v přírodě, tak mohu večer Petrovi nenápadně podsunout svůj plán.

„Přemýšlela jsem o tom pejskovi. Milánek teď bude mít svátek, co kdybychom mu nějakého pejska pořídili? Zas taková zátěž by to nebyla, když máme zahradu,“ začnu opatrně.

„Taky mě to napadlo, když pořád tak žadoní. V práci mi jeden kolega nabízel štěně labradora a já mu řek, že se musím poradit s tebou. Tak mu řeknu, že jo...“

No to mě zaskočil. Jak z toho ven? Musím mu vnutit hodného rotvajlera: „Mně včera v práci taky jeden pán nabízel pejska. Je mu už přes rok, je cvičený a poslouchá na slovo.“

„Co je to za rasu?“ To jsem čekala!

„Rotvajler,“ špitnu.

„Cože? Taková obluda krvelačná?“ vylítne.

„Nepřeháněj, žádný pes není zlý, když je dobře vedený... A tenhle je moc hodný.“

„Jo? A proč ho teda ten pán chce dát pryč?“ ptá se jízlivě.

Tak na tuto otázku jsem si připravovala odpověď celý den: „Protože ten pán je voják a přihlásil se dobrovolně na misi do Afghánistánu a nechce dát pejska do útulku.“

To musí být Petrovi přeci jasné, když je voják, tak pes bude perfektně vycvičený, když jde dobrovolně do Afghánistánu, tak je to dobrý člověk.

Ještě chvíli Petra zpracovávám. Štěně bude dělat všude loužičky, bude vyžadovat speciální štěněčí stravu a zde se nabízí už hotový poslušný pes. Nakonec Petra udolám.

pondělí 16. června

O polední pauze volám Součkovi.

„No co je?“ Ten se umí hezky představit.

„Dobry den, tady Sirotková,“ představím se pod falešným jménem.

„Chtěla bych od vás koupit psa.“

„Jo, a jakýho?“

„Jednoho z vašich speciálně vycvičených rotvajlerů.“

„Jak vycvičených?“

„Na srny.“

„Takový žádný nemám.“

„Já vím, že máte.“

„Ne, nemám.“

„Vy tedy nemáte žádný rotvajlery?“

„Rotvajlery mám, ale ne takový, jaký chcete vy.“ Chápu, že mi to nemůže vyzvonit po telefonu.

„Dobře, a máte tedy nějakého ostrého rotvajlera?“ ptám se takticky.

„No to bych měl.“ Doufám, že pochopil.

„A kolik za něj chcete?“

„Patnáct tisíc.“ Ten bídák!

„Nezdá se vám příliš drahý?“

„Ne nezdá, takovýho psa, jako mám já, nikde jinde neseženete. A když se vám to nelíbí, tak si ho nekupujte.“

Dobře ví, že nemám jinou možnost.

„A jste schopen mi ho nachystat na středu ráno?“

„Kdykoliv chcete.“

„Takže ve středu ráno?“

„Jo.“

Petrovi oznámím, že už mám zamluvenýho toho pejska a že připravíme Milánkovi na středu překvapení.

úterý 17. června

„Kdy ti, Milánku, zítra končí škola?“ potřebuji vědět.

„Ve dvě,“ odpovídá a tázvě zvedá hlavičku. Začíná tušit dáreček.

„Tak hned ze školy utíkej sem. Bude tu překvapení,“ napínám jeho zvědavost.

Doufám, že po setkání s tímhle pejskem k nám už nepáchne. A jestli rotvajler odvede dobrou práci, určitě si ho oblíbím.

středa 18. června

Dnes má Milánek svátek. Petr už našťěstí odešel do práce a já se převlékám za paní Sirotkovou. Nasadím si paruku a oblečení, které jsem koupila v sekáči v nedalekém městě. Zaparkuji ve vedlejší ulici a jdu pěšky k Součkovi. Zvoním. Za chvíli se objeví ve dveřích.

„No co je?“ Ten asi nic jinýho neumí.

„Jdu si pro toho psa, pane Součku.“

„Jo aha, tak pojd'te,“ vyzve mě, otevře branku a já vcházím na jeho pozemek. Kolem mě pobíhají psi, zdají se být přátelští.

„Tak vy chcete toho ostrýho,“ říká posměšně.

Za chvíli přivádí velkého černého psa. Nezdá se mi, že by byl zlý. Ale rotvajleři jsou prý záludní.

„Tady ho máte. Rovných patnáct tisíc. Náhubek a vodítko vám dám zadarmo.“ Jak velkorysé.

Když mu dávám peníze, ještě poznamená: „Jste mi nějaká povědomá.“

„To se vám asi zdá, vidím vás poprvé v životě,“ odpálím ho.

Ušklíbne se, něco zabručí a já si odvádím rotvajlera k autu. Pes je mírný, nijak se nevzpouzí. Doma mu sundám náhubek a vypustím na zahradu, svléknu převlek Sirotkové a nacpu do igelitového pytle, který pak hodím do kontejneru o několik bloků dál. Spěchám do ordinace.

V ordinaci jsem jak na trní, jakmile padne třetí hodina, chvátám domů.

Otevřu dveře na zahradu a naskytne se mi bukolický výjev. Běhá zde bosý růžolíčí rozdováděný chlapeček a za ním poskakuje veselý a hravý pejsek a vrtí oháňkou.

„Lenko, ten je úplně boží, vy jste tak strašně hodný, už jsme kamarádi,“ volá nadšeně Milánek.

To není možný! Ten pes je hotový pytel dobroty.

„Jak se jmenuje?“ Milánkovo nadšení je nekonečné.

„Kuba,“ vymyslím si. To k němu půjde. Je to takový hodný Kuba.

Za zády se mi ozve hurónský smích. Petr.

„Čemu se směješ?“ ptám se.

„Teda paní doktorko, možná se vyznáte v anatomii, ale ve psech vůbec. Tohle není žádný rotvajler, ale howawart. A to je celkem mírný plemeno.“

Ten šmejd mě podvedl! Proto se tak uškliboval. Ale když vidím Kubu, musím mu odpustit. Kuba si mě hned získal. Začnu s ním taky blbnout po zahradě.

Sedíme s Petrem venku a pozorujeme náš nový přírůstek. Milánek, plný dojmů, už musel domů. Petr mě pochválil, že jsem vybrala opravdu poslušného a hodného pejska, a teď mě láskyplně drží za ruku.

„Víš, ten chlap, co ti toho psa dal, si asi všechno s tím Afghánistánem vymyslel, prostě se ho chtěl zbavit a přitom ho chtěl dát hodnému člověku,“ odhalí vše Petr.

Kuba ke mně přibíhá. Házím mu míček a on mně ho přináší. Házím mu míček a on mně ho přináší. Nebudu psát stále to samé, udělám raději 000. 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000.

Je už tma, musím jít spát.

19., 20., 21., 22., 23., 24. června

Každý den stejný. Přijde Milánek, jde s Kubou na procházku, nebo s ním lítá po zahradě. Najít s námi se však nezapomene. Zajímalo by mě, jestli tchyně kromě víkendů doma vůbec vaří. Takže se splnilo moje obávané: budu vás otravovat každý den, žrádlo mu budete kupovat vy. Jsem zvědava, kdy ho pes omrzí.

středa 25. června

Sloužím v noci pohotovost. Kolem jedenácté přijedou manželé s třináctiletou holčičkou, která má horečku.

„Já vím, paní doktorko, že řeknete, že jsme mohli počkat do rána. Ale my bysme samými starostmi neusnuli. Všude teď píšou o té prasečí chřipce a meningitidě...“ paní se pokorně omlouvá.

„Nic takového vám neřeknu. Je dobře, že jste přišli.“

Děvčátko prohlížím, žádné známky vážnějšího onemocnění našťestí nemá. Běžná viróza. Při vyšetření mě však zarazí, jaké má holčička modřiny na zádech. Že by oběť domácího násilí? To se mi však nezdá. Rodiče jsou velmi sympatičtí.

Zeptám se rovnou: „Od čeho má ty modřiny?“

„Víte, paní doktorko, Klárce se děti ve škole smějí, že je tlustá. Když jde ze školy, tak ji pronásledují a mlátí,“ potichu ze sebe souká maminka.

„A víte, co je na tom nejhorší? Dělají to holky, kluci jsou na ni docela hodní,“ dodává.

„Má samé jedničky a nadávají jí, že je šprtka,“ přidá se tatínek.

„A řešili jste to nějak s vedením školy, vždyť je to klasická šikana?“ zajímám se.

„Mnohokrát. Ale všechny ty holky svorně tvrdí, že jí nic nedělají, že ona prý pořád žaluje a vymýšlí si věci, které nejsou pravda, a ještě údajně provokuje rvačky. Ona sama proti všem! Co můžem v takovém případě dělat?“ stěžuje si paní.

Jaká to podobnost s naším Milánkem! Napadne mě spásná myšlenka. Tatínka poprosím, ať chvíli počká s holčičkou v čekárně, že chci mluvit s maminkou.

„A kam chodí do školy?“ ptám se.

„Do Gočárový ulice.“ Tak proto se s Milánkem nemůže znát.

„A má nějaké kamarádky?“ pokračuji ve výslechu.

„Myslím, že asi žádné, s holkami ze třídy se jen pere. Ale proč to chcete vědět, paní doktorko?“ nasadí podezíravý tón.

Ted' musím velice takticky a opatrně: „Mám švagra, ale je to vlastně čtrnáctiletý klučik, který taky nemá žádné kamarády. Děti ho taky pronásledují a mlátí a taky se mu smějou, že je tlustej. Tak jsem si myslela, že kdybysme ty naše děti seznámily, že by si mohly rozumět, když mají úplně stejný problémy.“

Chvilí kouká, přemýšlí a pak pronese osvobozující větu: „To je ale báječný nápad, paní doktorko. Ale jak to uděláme?“

„Bydlíte v domku nebo na sídlišti?“ začnu jak Sherlock.

„V domku.“

„Máte psa?“

„Nemáme, ale Klárka by nějakého chtěla. S manželem uvažujeme, že by možná mohla nějakého dostat za vysvědčení.“

„Vidíte, to se nám báječně hodí. Až se Klárka uzdraví, přijdete k nám pod záminkou, že se chcete podívat na psa. A u nás bude zrovna náš Milánek.“

Paní je vyloženě nadšená, já taky, a když to doma sdělím Petrovi, tak ten je nadšený snad nejvíc. Zase mě ujišťuje, jaká jsem hodná holka, a zase následuje projev lásky.

pondělí 30. června

Milánek přinesl opět samé jedničky. Dostane další knihu o psech, a to Velkou encyklopedii psů. Budeme ji teď všichni potřebovat. Mám starost, aby mně teď někam neujel. Na dětský tábor nejede, protože ten minulý podle něho nestál za nic, a s rodiči jede zase na Slovensko, ale až v srpnu. Nyní se můžeme těšit na návštěvu Klárky.

pátek 4. července

Konečně se ozvala paní Laštovičková, maminka Klárky. Už jsem přestávala doufat. Klárka je bez teplot, a jestli můžou přijít zítra navečer. Okamžitě volám Milánkovi a poprosím ho, aby se zítra stavil, že pro něj budu mít důležitý úkol. I když on by se stavil tak jako tak.

sobota 5. července

„Tak jaký máš pro mě úkol?“ ptá se švagřík, jen co dorazí.

„Velice zodpovědný a náročný,“ napínám ho.

„Jo, tak povídej,“ třese se nedočkavostí.

„Asi před čtrnácti dny u mě byla v ordinaci paní a svěřila se, že by chtěli dcerce pořídit za vysvědčení pejska, ale nevědí jakého. Někde si přečetli, že howawart je hodný pes a má rád děti. Ale nevědí, jak vypadá. Tak jsem té paní nabídla, ať se přijdou podívat na howawarta k nám. No a ta paní volala, že přijdou dneska,“ jsem úplně bajkař.

„A co já s tím?“ Milánek pořád nechápe.

„Tvůj úkol bude jim o tom našem psovi všechno povědět. Jak se o něj starat, co žere, no prostě všechno, co víš z té veliký knížky.“

„Vím úplně všechno. Víš, Lenko, že když...“

„Zadrž, nech si to pro návštěvu,“ přeruším ho.

Petr jen poslouchá a culí se. Jen aby neřekl něco nevhodného a nezkazil to.

Tak jsou tady. Po nezbytných společenských formalitách vycházíme na zahradu.

„Jé, ten je krásný,“ zvolají maminka i dcerka. Tatínek mlčí. Petr taky mlčí. Chlapi nejsou mistři hovorů o ničem.

„Chtěli byste o něm vědět víc?“ nahazuji vějičku.

„Chtěly,“ řeknou jednohlasně maminka i dcerka. Tatínek mlčí. Petr taky mlčí.

„Milánek ví o psech všechno,“ prozradím.

Maminka pochopí, že jedu podle předem připraveného scénáře, a bystře do něj naskočí: „Milánku, řekl bys nám něco o tom vašem pejskovi? Strašně rády bysme se poučily.“

Na slovo „poučily“ se Milánek okamžitě chytne a spustí. Klárka hladí Kubu a pozorně sleduje Milánkův výklad.

„Ty víš věci,“ obdivuje ho.

„Já vím taky...,“ a Milánek začne z jiných oborů. Klárka je úplně stejný fenomén, a když začnou probírat, že svišť spí až devět měsíců, co je to vlastně duha a jak vzniká černá díra, nepozorovaně se vytratíme dovnitř na kafe.

Nevíím, co si tam do tmy všechno povídali, jisté je, že vše skvěle klaplo, mladí v sobě našli zalíbení a mně se rýsuje ničím nezatížená budoucnost.

červenec, srpen

Požívám šťastné a spokojené období. Milánek zrovna tak. Občas se tu s Klárkou staví, ale ani nejdou dál, pouze si vyzvednou Kubu a špacírují s ním v parku. Často je potkávám, jak se vodí po městě za ruku, Milánek vždy čisté oblečení, ten umolousaný, pořád ubulený špindíra nenávratně zmizel.

8. září

Pozvala jsem tchyni, tchána, Milánka i Klárku na oběd. Můžu si to teď dovolit, lednička je stále plná, ještě jsem si neodvykla nakupovat pro jednoho strávnicka navíc. Připravila jsem krůtí perkelt. Milánek i Klárka tento rok ukončí základní školu a budou si podávat přihlášky na střední školy. Zeptám se jich, jakou školu si vybrali.

První se ujme slova Klárka: „Já bych chtěla na obchodní akademii a potom studovat jazyky.“

Milánek se pochlubí: „Já chci nejdřív na gympl a potom bych se rád dostal na medicínu. Chtěl bych dělat to, co ty,

Lenko. Kdybych byl doktor, lidi by ke mně chodili se svými problémy, nikdo by se mi nesmál, že jsem tlustej. Potřebovali by mě a měli přede mnou úctu.“

Ne, že bych Milánka měla ráda, ale tak nějak mi přestal vadit. Když ho vidím jen občas, přijde mi docela roztomilý. Takový vědátor, všechno chce znát, pořád se na něco dotazuje, věčně utopený v nějakých chytrých knihách. Často s ním i diskutuji. Musím říct, že vlastně... docela ráda.

Milánek na vodě

čtvrtek 12. června

Prožila jsem báječný a klidný rok. Respektive školní rok. Milánek stále cukroval s Klárkou, navštěvovali nás jen občas, pouze na pokec, nebo vzít Kubu na procházku, k jídlu nic nechtěli.

Že by se tchyně začala více věnovat vaření? Pokud Milánek nebyl ani se svou milou, ani s naším psem, dřepěl doma a učil se na přijímačky. Samozřejmě, že se na ten gympl dostal, dokonce byl druhý nejlepší, a to hned za jedním supernadaným chlapcem, který odmocňuje a násobí zpaměti, vyjmenuje vám všechna hlavní města, nejvyšší hory a prezidenty Spojených států od dob čajové války.

Tomuto kromobyčejnému chytrolínovi však nezbyvají mozkové buňky na běžné činnosti a je neustále trochu mimo. Jeden učitel mi o něm v ordinaci vyprávěl, jak bez zaklepání a bez pozdravu vtrhl do sborovny, před zraky překvapeného učitelského sboru vyndal pind'oura, vymočil se do umývadla, které tu kantoři mají, aby si mohli máčet hadr na hlavu. Po vykonání potřeby beze slova odešel. Tento génius tedy jako jediný překonal našeho Milánka.

Klárka udělala přijímačky na obchodní akademii, a protože gympl a obchodní akademie jsou vlastně jedna budova, od září spolu budou chodit do stejné školy. Jsem zvědavá, zda stále za ručičku...

sobota 14. června

Naši kamarádi Ondra s Katkou chtějí o červencových svátcích sjet řeku. Rozhodli se pro Berouнку, ta je sjízdná vždycky. Berou s sebou Ondrovu neteř Terku a synovce Matěje a navrhli nám, zda nechceme jet taky. Mohli bychom vzít Milánka a Klárku, aby mladí měli nějaké partáky.

neděle 15. června

Diskutuji s Petrem, zda vzít Milánka na vodu. Nakonec jsme si řekli, proč ne? Milánek je teď celkem v pohodě, co chodí s Klárkou. Za ten rok se mu taky značně zvýšilo sebevědomí. Dříve to byl uřvaný a ubulený spratek, dnes je to mladík, co má holku, aspiruje na úspěšného studenta střední školy a dá se s ním o leccěms hovořit.

Něco mi však našeptávalo, že zase vypustíme gina z lahve.

středa 18. června

„Co děláte na Cyrila a Metoděje a na Husa?“ oslovím náš páreček, když se staví vyvenčit Kubu.

Podívají se na sebe a pokrčí rameny.

„Zatím ještě nevím,“ odpoví Klárka.

„Máš pro mě nějaké překvapení?“ dychtivě vyzvídá Milánek. Zeptala jsem se obou, ale náš sebestředný synoveček to samozřejmě vztáhl na sebe.

„Chcete jet s námi na vodu?“ nadhodím a vyzývavě se podívám na Klárku.

Nadšení nebralo konce! Klárka ani Milánek v životě v lodi nesesedli, takže já budu dělat zadáka Klárce a Petr Milánkovi.

úterý 1. července

Schůzka ohledně vodáckého výletu. Ondra s Katkou už rezervovali v půjčovně lodě. V pátek přejedeme dvěma auty do Zvíkovce, zde si půjčíme lodě, jedno auto se přesune do cíle v Nižboru, kde lodě zase vrátíme. Nižborské auto pak dojede pro zvíkovské auto.

Řešíme, zda nasadit nováčkům vesty, či ne.

„Já umím perfektně plavat,“ chlubí se Milánek.

Matěj, Terka i Klárka také tvrdí, že plavou jak delfíni.

Nakonec to rozsekne Katka: „Berounka není nebezpečná, ve vestách se nejezdí. To není jako Labe v Harrachově.“

Ondra ji doplní: „V podstatě to je nejmírnější řeka a v tomhle suchým a horkým počasí tam moc vody nebude.“

pátek 4. července

Chystáme se na odjezd do Zvíkovce. Dorazí Klárka s Milánkem. Přendáváme jejich věci do sudů, já do jednoho sudu s Klárkou, Milánek bude sdílet vodotěsný barel společně s Petrem.

„A kde máš boty do lodě, jak jsem ti říkal?“ dotazuje se Petr.

„Já je mám tady,“ řekne Milánek a vytáhne „moc pěkné“ plastové a smradlavé pantofle od trhovců. Stačil mu od nich načpět celý obsah plastové tašky rovněž z tržnice, v které si vše přinesl.

„Ale v těch se ti bude blbě přenášet loď, budou se ti vyzouvat,“ vysvětluje Petr.

„Já budu přenášet loď?“ podivuje se Milánek. Všimla jsem si, že náš narcis opět začíná většinu vět slůvkem já.

„Nepojedou s námi žádný buršové, aby ti poponášeli lod'. Budeš si muset všechno nosit sám, a jestli jsi gentleman, pomůžeš při přenášení taky Klárce, tak se to na vodě dělá,“ přidám se.

„Já... a přenášet... dvě lodě?“ zalapá po dechu.

Chvilí přemýšlí a pak vystřelí: „Ale patnáctiletý nesmí zvedat žádná těžká břemena.“ Ten by mohl dělat předáka rudým odborům!

„Ale ty to zvládneš, jsi přeci chlap, vid' Klárko,“ vychutnávám si ho a mrknu na Klárku. Ta se jen uculí. Z Milánka evidentně vyprchává prvotní nadšení.

Někde vzadu se mi rozblíká varovná kontrolka.

Vyštrachám v kůlně své staré tenisky velikosti 6. Naštěstí má Milánek malou nohu o velikosti 5, takže má ještě rezervu. Nechápu, jak tak malá t'apička dokáže udržet tak velké a tlusté monstrum, aby se za chůze nepřevrátilo.

„Dej nám to všechno zvlášť do igelitky, ať mně nesmrdí hadry vod těch jeho pantoflí,“ vznesl první protest Petr.

Balím každému věci ještě do obrovské igelitové tašky.

sobota 5. července

Vyrážíme na vodu, tedy „do lodi vlod“, jak říká Ondra. Zadáci zaškolují své háčky. Poučíme je, jak pravidelně zabírat, aby se s ním zadák mohl synchronizovat, co je to kontra, a že musí hlásit všechny šutry, protože je zadák nevidí.

„Já už to chápu, můžeme jet,“ naparuje se Milánek.

Vyplouváme. Ukazuje se, že postup pochopili všichni kromě Milánka, který jen zlehka smáčí pádlo do vody.

O účinnosti a pravidelnosti záběrů nemůže být ani řeč. Petr se marně snaží přizpůsobit jeho zběsile pomalému a nerovnoměrnému tempu. Jejich kanoje se kymácí i na klidné vodě.

„Nevrť se tak, sed' klidně,“ křičí na Milánka Petr.

Milánek se uklidní, ale když tahá pádlo z vody, vždy zavadí o bok lodi, takže z poslední kanoje na vodě se ozývá nepravidelné ťukání a Petrovo: „Nemlat' tak do tý lodi!“

A už je to tady! Petr a Milánek najedou na kámen, který čouhá z vody, a cvaknou se. Přirážíme ke břehu. Vyléváme loď.

„Proč jsi nehlásil tak velkej šutr?“ rozčiluje se Petr.

„Já jsem myslel, že je to kapr,“ brání se Milánek.

Všichni kromě Petra lehnou smíchy.

„Příště laskavě nemysli a všechno oznamuj,“ zpraží ho Petr.

Milánek dobře ukryt v houští – asi se stydí za svou rosolnatou postavičku – se převléká do suchých šortkoplavek a trička. Nevím proč, je příšerné vedro a při tomhle tempu mu zásoby suchého brzy dojdou.

Překonáváme první jez. Petr poručil Milánkovi, aby seděl jak pecka a vůbec se nehýbal a pádlo raději nechal v lodi. Sedět jak pecka se Milánek za tu krátkou dobu naučil perfektně, což také bylo jediné, co zvládl.

Pod dalším jezem je vývar, a tak radši přenášíme. Na Klárku s Terkou je naložená kanoe přeci jen těžká, proto Ondra s Petrem ženským lodě galantně přenesou.

Pak přenáší své lodě Ondra s Matějem a Petr s Milánkem. Milánek škobrtá po kamenech, heká a v půlce cesty lod' pustí. Ta ztěžka žuchne na zem.

„Co děláš ty pako, vždyť ji rozbiješ,“ řve Petr.

„Já už nemůžu,“ nařiká Milánek.

„Tak máš říct, že si chceš odpočinout,“ pokračuje Petr zvýšeným hlasem.

Ondra se na to nemůže dívat, odstrčí Milánka s příkrým rozkazem: „Uhni.“ Popadne lod' a přenesou ji s Petrem.

Matěj s Terkou se ušklíbují, Klárka má přemýšlivý pohled.

Zastavujeme a jdeme do hospody.

„Já mám hlad, a tady nemají nic teplého!“ diví se Milánek při pročítání skromného jídelního lístku.

„Máš tam přeci guláš, tak se furt nevysírej,“ vyjede na něho Ondra, který se neovládl.

Děti se rozchechtají, ale neodvážjí se něco říct. Včera v kempu jsem si stačila všimnout, jak se Milánek pořád vytahoval a jak se mu Ondrovi malí příbuzní za zády posmívali.

Milánek už jde všem hrozně na nervy. Nevím, jestli to vydržíme do pondělka a jestli se na výročí upálení mistra Jana Husa neodehraje další vražda.

„Před chvílí jsi sežral dvě tatranky, tak jak můžeš mít hlad!“ zavrčí Petr, který mu jindy vše toleruje.

„Já bych chtěl ovocný knedlíky, v tamté hospodě na Zvíkovci je měli,“ dožaduje se náš pažravec.

„Tak to abysme se vrátili proti proudu na start, když Milánek dostal chuť na ovocný knedlíky,“ přisolil si Katka, která ho má zjevně také plné zuby.

„Tak si dej zmrzlinový pohár, když máš chuť na sladký,“ špitne Klárka a její přemýšlivý pohled se změní v zádumčivý.

Nakonec si náctiletí dají zmrzlinový pohár a kolu a my dospělí tláču s cibulí a octem s pivem a panáčkem. Jen Milánek vyžaduje ještě džus, který nemají, tak se spokojí s kofolou.

Klárčin pohled se změní v zasmušilý.

V úseku přežijí jdou do vody všichni kromě mě a Klárky. Musím Klárku pochválit, je nejen mimořádně inteligentní, ale i praktická. Na to, že je docela při těle, je šikovná a hbitá, rychle se zaučila a dokonce se umí pádlem lehce odstrčit od kamenů, aniž by nás převrhla. Začíná mi jí být trochu líto, že se vládčí s tím sobeckým bastardem.

Vylijeme vodu z kanoí a pokračujeme v jízdě. Milánkovi je zima a chce se převléknout do suchého.

„Za chvílí uschneš, my jsme taky mokrý,“ namítá Katka.

„Já neuschnu,“ rezolutně prohlašuje Milánek. Asi má zcela jinou termoregulaci než běžný pozemšťan.

Kvůli němu přirážíme ke břehu. Petr s Milánkem jsou už u břehu, ale ještě sedí v lodi a čekají, až ostatní vylezou. Petr zatím uvolňuje sud, ten nedočkavý pitomec jej otevře a začne se v něm hrabat.

Vyhodí Petrovu velkou igelitku, která je navrchu, aby se dostal ke svým věcem na dně sudu. Jak tam tak manipuluje, najednou žbluňk a oba jsou ve vodě i s otevřeným sudem.

Petr zuří: „Co děláš, ty debile? Proč to votvíráš v lodi?“

Milánek se rozbrečí: „Já budu mít všechno mokrá.“

Ten ukňouraný a ubulený spratek je zpátky! On vlastně nikdy neodešel, jen jsem to za ten rok přestala vnímat, když jsem ho neměla tak často na očích.

Blahořečím trhovcům, že prodávají hnusně umělohmotně zapáchající boty a že jsem věci dala do igelitek a ještě utáhla gumičkou. Petrova taška šla hned ke dnu, a když jsme ji vylovili, jeho oblečení bylo jen navrchu zlehka promáčené. I Milánkovy smradlavé věci jsou mokré jen zčásti.

Milánek se převlíkne z více mokrého do méně mokrého. Petr zlostně zaklapne sud, zajistí gumicuky a mlčky a bez nálady vyrážíme na další plavbu.

Kontrolka v hlavě mi přestala blikat, nyní je nad slunce jasné, že vzít toho rozmazleného fracka na vodu byla osudová chyba.

Klárčin pohled se změnil na pohrdavý.

Další jez. Těsně před hranou jezu Petr vylézá z lodi a čte vodu. Nevím, co to Milánka napadlo, ale mohutně se na háčku odrazí pádlem a my se zatajeným dechem sledujeme, jak se řítí sám do jezu. Kanoé se obrací, Milánek vypadává ven, pod jezem jej strhne proud a unáší.

Milánek křičí: „Pomóóó!“

Petr bleskově vyběhne na břeh a běží podél zachránit svého tonoucího bratříčka, mimochodem „perfektního plavce“.

Naštěstí zasahují ostatní přítomní vodáci. Jakýsi kluk, který stojí na břehu o něco níže, se kousek vrací, vrhá se do vody a chytá našeho hrdinu. Když se oba postaví, mají vody kousek nad kolena.

Berounka opravdu není nebezpečná, to jen Milánek je hysterický. To už k nim dobíhá Petr. Milánek se celý třese a brečí. Petr ho bere kolem ramen a odvádí k nám.

Mezitím Ondra vytáhl jejich loď a jedna dívenka nám přinesla Milánkovo pádlo, které mu uplavalo.

Kousek od nás si Petr všimne, že šlápl do exkrementu a má jím obalené tenisky. Asi jak se prodíral nízkým křovíčkem při pokusu o záchranu Milánka. Naše řeky jsou specifické v tom, že jsou vůkol obesrány. Petr se stydí přijít ke Katce a ke mně s takto vyzdobenými botami, proto si je zouvá, vstupuje do řeky a proplachuje.

Náhle zařve: „Jau.“ Vylézá z vody a krvácí. Naše řeky jsou specifické i tím, že jsou plné střepů, protože si alkohol putující z lodě do lodi vodáci nepřivazují, a když se udělají, flašku rozbijí nebo utopí.

Petr si rozřízl napříč chodidlo, skoro všechny polštářky pod prsty. Řez je dost hluboký. Poskytnu mu nejnutnější ošetření a radši volám sanitu. Rána potřebuje pořádně vyčistit, aby se do ní nedostala infekce, a myslím, že to bude i na šití.

Náš vodácký výlet tím končí. Ondra a Katka se rozhodnou, že pojedou dále. Chabě předstírají, jak je to mrzí,

že už nemůžeme pokračovat s nimi. Je na nich evidentně vidět, že si oddychnou, až se zbaví Milánka.

Klárčin pohled je plný smutku.

Sanita transportuje Petra i mě do zdravotního střediska, odtud jdu na stopa a nechám se odvézt do Zvíkovce. Ondra s Milánkem mezitím přiblíží loď k cestě, a když tam přijedu, tak ji spolu naloží. Milánek poslouchá jako hodiny a vůbec neodporuje. Z Ondry má respekt.

Klárka má v očích slzičky.

Naše sociální porucha jí řekne: „Proč brečíš, co se ti stalo?“

Klárka potichu odpoví: „Moc se mi to líbilo a mrzí mě, že jedem domů.“

A ten náš dement na to: „Já taky nevím, proč si Petr sundával ty boty. To nebylo potřeba.“ Ještě, že ho Petr neslyší!

Rozloučíme se a vyzvedneme Petra. Bylo to na šití, jak jsem předpokládala.

Cestou domů v autě všichni mlčíme. Petr vzdychá, musí ho to bolet. Přemýšlím o tom, jak nám Milánek před rokem zkazil pobyt na horách. Domnívala jsem se, že už to není ten vyčůraný a sebestředný parazit, že se změnil, co chodí s Klárkou. Ale on je stále stejný, to byla jen má naivní představa, že je jiný, protože jsem ho tak často nevidala, a nestačil mě vytočit.

Jedno vím však naprosto jistě. S Milánkem na vodu už nikdy!!!

Milánek na gymplu

pondělí 7. července

Svátky jsme strávili doma a lízali si rány po vodě s Milánkem. Petr fyzické, já duševní. Na konec srpna jsme si zaplatili cyklozájezd do Toskánska, bohužel ho budeme muset kvůli Petrovu zachraňování nemotorného bratříčka stornovat. Každý dobrý skutek budiž po právu potrestán.

„Jed' s někým jiným, to je škoda to nechat propadnout,“ navrhuje Petr.

„Všem jsem volala, každej už něco má.“

„A co Milánek a Klárka?“

Zprvu mě překvapil, ale když jsem nad tím popřemýšlela, tak jsem usoudila, že to není tak špatný nápad.

úterý 8. července

Nejdřív oťukávám Klárku.

„Víš, my jsme si dali s Milánkem pauzu. Musím si všechno nechat projít...,“ kroutí se.

„Chápu... po tý vodě...“

„Lenko, to není jen ta voda... to zrálo dlouhodobě...“

Najednou mě napadne spásná myšlenka: „Co kdybysme jeli spolu? Je to už zaplacený, budu ráda, když mně budeš dělat společnost.“

„To by bylo super. Ale nejsem zdatná cyklistka, nestačila bych ti.“

„Tam nejsou tak strašný kopce. A když nebudeš moct, tak to vytlačíš, já to někdy taky tak dělám.“

Slovo dalo slovo a Klárka nakonec nadšeně souhlasila, že se mnou ten zájezd absolvuje.

čtvrtek 17. července

Milánek přinesl Petrovi láhev vína a zeptal se, jestli něco nepotřebuje. Tak tohle se ještě nestalo! Aby něco přinesl a ještě se zajímal o někoho jiného než o sebe. Copak za tím bude?

Zaskočený Petr ze sebe jen vykoktal: „Neee.“

Bratříček vzal Kubu na procházku a nechtěl nic k jídlu. Asi to bude něco spešl.

pátek 18., sobota 19., neděle 20., pondělí 21., středa 23. července

Milánek se jen stavil pro Kubu, poptal se Petra na zdraví a vůbec nic nechtěl. Začínám z toho být nervózní.

čtvrtek 24. července

Konečně z něj vyleze, proč je najednou tak skromňoučký a hodňoučký.

„Lenko, prej s tebou jede Klárka do Toskánska?“ začal.

„Jo,“ zpozorním.

„A nemohla by ses u ní za mě přimluvit?“

„Jak přimluvit?“ dělám nechápavou.

„Však ty víš.“

„Nevím, vysvětli mi to,“ vychutnávám si ho.

„Vždycky, když jí volám, tak nemá čas. Asi už mě nechce.“

„A ty se s ní chceš dát zase dohromady?“

„Chci,“ šeptne a sklopí hlavu.

„A proč?“ dělám vyloženě blbou.

„Protože, když jsem s ní chodil, tak se mi kluci nesmáli.“

A já myslela, že je to láska!

Postavil mě před neřešitelné dilema. Pokud se u Klárky nepřimluví, mohu s jeho pomstychtivostí očekávat, že se mi sem zase nakýbluje, bude vyžírat ledničku a konzumovat naše večere, ať už s námi, nebo bez nás. Bude smutnit, jak je raněný a zklamaný z nešťastné lásky, přestože ve skutečnosti bude raněný ze ztráty společenské prestiže. Z toho, že klesl v očích kluků, protože se na něho vykašlala holka.

Nechce se mi však vhnět Klárku zpět do jeho náruče.

„To si musíte vyřešit mezi sebou, do toho mě netahej,“ rozhoduji se pro Klárku a zaznamenám Milánkův podlý pohled.

sobota 26. července až sobota 2. srpna

Milánek odjel s rodiči na týden na Šumavu, takže byl klídek. Měla jsem sto chutí svěřit se s Milánkovou prosbou Petrovi, ale radši jsem si to nechala pro sebe.

Jak ho znám, určitě by se bratříčka zastával a možná by sám přemlouval Klárku. Už mu otrnulo a tuhle dokonce vyplodil, že na té vodě za to Milánek vlastně nemohl a že to bylo docela fajn. No říkejte něco takovému člověku!

pondělí 4. srpna

Náš výletník je tady se zážitky z Lipna. Bylo tam zima, studená voda a jídlo nic moc. Proto hned otevře ledničku, aby si spravil chuť. Najde tam jednu porci hovězího na zázvoru. Moc si pochutná, vařím prý líp než v tom penzionu, co bydleli. V jeho případě z toho radost nemám.

úterý 5. až pátek 8. srpna

Tušila jsem, že bude vydírat ohledně Klárky a tušila jsem správně. Zjevuje se tu každý den. Petra se starostlivě poptá na zdraví a mně dá náležitě najevo, že ještě nejedl.

Když pochválí večeři, postěžuje si, jak je mu smutno a stýská se mu po Klárce. Petr ho utěšuje, že se to určitě srovná. Já se tvářím jako chápavá švagrová, ale žádné řešení nenavrhuji.

pondělí 11. až pátek 15. srpna

Milánek přitvrdil. Sice jsme se mu s Petrem a rodiči složili na počítač, ale nemá doma připojení. A do školy na komp nemůže, protože jsou prázdniny. Po jídle si suverénně zapnul můj notebook, že si musí nutně něco vyhledat, a strávil tak každý večer.

pondělí 18. srpna

Tentokrát udeří, když jsme oba v dosahu. Hodí hlavou od notebooku a ledabyle utrousí: „Lenko, mohla by ses u Klárky za mě přimluvit? Co by ti to udělalo? Já jsem bez ní tak smutný.“

Petr zvědavě vzhledne od novin.

Jeho bratříček nahodí šíleně nešťastný kukuč. Nevím, jak to dělá, dokonce i slzičky do očí vehnal. Prostě nebožátko, co právě přišlo z Klokánku.

Petr stočí vyzývavý a všeríkající pohled na mě a řekne: „Možná bys mohla...?“

Rezignuji: „Tak jo, pokusím se.“

A je to. Klárko, promiň.

neděle 31. srpna

Cyklistika v Toskánsku byla super. Mohly jsme si vybírat libovolné trasy. Klárka vše v pohodě zvládla, nějaké to kilíčko navíc jí nevadilo, protože je mladá a dokáže se do kopce přemluvit.

Probraly jsme Milánka. Klárka přiznala, že se jí s ním dobře kecalo a že se jí po těch hovorech stýská. Budiž. Sofistikovanou debatu s Milánkem snesu do té doby, než se s námi posadí ke stolu, než se postaví na lyže či sedne do lodě.

neděle 9. listopadu

Září, říjen proběhly v pohodě. Milánek se zase dal dohromady s Klárkou, oba jen září. Občas se tu stavili pro Kubu. Jeden pacouš mi prozradil, že se na gymplu vodí za ručičku a přezdívá se jim Filumena a Shrek.

pondělí 17. listopadu

Dnes nás pozvala tchyně Liběna na husokachnu. Moc se jí nepovedla, nebyla na počest výročí revoluce „sametová“, ale tuhá a připálená.

Klárka se svěří, že šprtá angličtinu. Přihlásila se do jazykové soutěže o prázdninový kurs angličtiny v Brightonu.

Milánek zbystří: „Do jaké soutěže, tos mně neřekla?“

Klárka vysvětluje: „Je to v únoru, pořádá to agentura English holidays a je to určené pro studenty prvních ročníků gymnázií, kteří už něco umějí a chtějí se zdokonalit.“

Milánek hned suverénně: „Já se tam taky přihlásím. Anglicky umím dobře.“

Jo umí. Co se týče mozkových aktivit, umí dobře všechno. Ve třídě je nejlepší a stejně jako na základce „nejoblíbenější“. Jen s tím rozdílem, že ho tady nikdo nepronásleduje. Takových obtloustlých mladíků s brýlemi je tam celá řada, jen nemají to sebevědomí jako Milánek.

Ptám se: „A kolik lidí může vyhrát?“

Nerada bych, aby to Milánek Klárce vyfoukl. I když o ní vím, že umí obstojně, v Toskánsku docela perlila.

„Vyhrávají tři lidi,“ odpovídá Klárka.

„To seš ty, Milánek a ještě jeden,“ zavtipkuji.

Všichni se rozesmějí.

pondělí 24. listopadu

Milánek si ode mě přišel půjčit učebnice angličtiny. Musela jsem dělat atestaci také v angličtině, takže mám kvalitní výběr. Konkurs chce za každou cenu vyhrát. Aspoň od něj bude o prázdninách pokoj.

středa 3. prosince

Milánek na mně požaduje DVD s výukou angličtiny.

„A na čem si to budeš pouštět, když doma nemáš ani rekordér ani přehrávač?“

„Já myslel, že byste mně ho mohli půjčit.“

„To budem celý Vánoce bez dývýdýčka? To si nebudem moci nahrát žádný film.“

„Já bych vám to na Vánoce zase na chvíli vrátil.“

Jak velkorysé! Už zase to neřešitelné dilema. Když mu ho nepůjčím, bude si chodit sjíždět DVD s angličtinou k nám.

„Musím se poradit s Petrem,“ oddaluji rozhodnutí, i když vím, jak to dopadne.

Petr se určitě rád vzdá pohodlí dívat se kdykoliv na filmy, jen aby jeho šprtáckej a chorobně ctižádostivej bráška byl spokojenej.

čtvrtek 4. prosince

Petr se jen podivil, proč nechci podpořit Milánka ve „zdravé soutěživosti“, a že on osobně žádné dývýdýčko nepotřebuje, protože se stejně kouká jen na sport a ten se nahrávat nedá.

„Ale to budeme celý Vánoce bez dývka?“ namítám.

„No a co, v televizi stejně jen recyklujou pohádky, ty nahrávat nemusíme,“ argumentuje Petr a dlužno říct, že má pravdu.

V Petrovi nikdy nenajdu spojence proti Milánkovi. Krev není voda.

Zavolám technika, aby odpojil DVD rekordér a nainstaloval ho u rodičů.

neděle 7. prosince

„Děti, vy to tu máte čím dál tím hezčí,“ zvolá tchyně, když k nám přijdou na oběd.

Pochválí nám nový kulatý stůl v kuchyni. Zatímco si tchán s Petrem dávají panáčka, čenichá v obýváku.

„No a tady máte krásnou novou sošku,“ vyhrkne, když spatří velkou dřevěnou kobru.

„Ta není nová, stála tamhle. Dala jsem ji sem, abych něčím vyplnila to prázdné místo po dývýdýčku,“ rýpnu si.

Tchyně zmlkne.

Úmyslně pokračuji: „A víte, co si řekl technik za přeinstalování a dopravu?“

Tchyně se tváří, že otázka nebyla určena jí.

Tchán pořád obsluhuje NC řízený soustruh, tchyně šla před měsícem do předčasného důchodu. Sice nemají peněz nazbyt, ale zas takový socky nejsou, aby se nemohli podílet na Milánkově vzdělávání.

Rozhodím pohoršeně rukama: „Tisícovku!! A pak si řekne ještě o jednu, až to bude stěhovat zpátky.“

Tchyně rychle zadrmolí: „Lenuško, a jak to uděláme s těmi Vánoci?“

Marnost nad marnost. Petrovi radši nic říkat nebudu. Milánkovo speaking and writing nás vyjde na dva litry. To jsme mu mohli zaplatit kurs. Vyšlo by to levněji.

U oběda se domluví, že strávíme Štědrý večer u nich.

Tchán ještě dobromyslně prohodí: „Aspoň si můžeš u nás něco nahrát.“

Svatá prostoto! On je hodný, ale některý věci mu prostě nespínají.

čtvrtek 25. prosince

Na Štědrý den jsem připravila bramborový salát a tchyně nedopekla kapra. Pochutnali jsme si napůl, on a half, jak by řekl Angličan. Milánek mně daroval cestovní anglicko-český a česko-anglický slovník a Petrovi turistického průvodce po jižní Anglii. Obě knížky si od nás hned půjčil.

neděle 18. ledna

Včera jsme se vrátili z Břidličné. Byli jsme týden u našich a jezdili lyžovat do Jeseníků. Perfektně jsme si to užili, když tam nebyl Milánek.

úterý 20. ledna

Stavili se tu Milánek s Klárkou. Oba pořád leží v angličtině a oba jsou moc nervózní.

pondělí 2. února

Klárce jsem večer před zkouškou darovala achátového slonečka pro štěstí. Milánkovi jsem nedala nic, už jsme do něho investovali dost. A navíc mu nijak extra nefandím.

úterý 3. února

Tak mají po konkursu a vyprávějí o překot. Nezdálo se jim to tak těžké. Při písemné zkoušce seděli vedle sebe a napovídali si. Se dvěma otázkami pomohla Klárka Milánkovi a dvě otázky napověděl Milánek Klárce.

čtvrtek 5. února

Přišel rozzářený Milánek. Tak je mezi třemi úspěšnými studenty, kteří v červenci a srpnu odjedou studovat angličtinu do Brightonu.

„A co Klárka?“ zajímám se.

Milánek posmutní: „Ta to bohužel neudělala.“

„Prostě jsi byl lepší,“ prohlásí Petr.

Je mi Klárky líto, ale takový je život.

čtvrtek 26. února

Milánek se tu od úspěchu v konkurzu neobjevil. Asi někde leží opilý slávou.

sobota 28. února

Byli jsme na procházce s Kubou a potkali Klárku.

Ptám se jí, co se děje, že u nás s Milánkem tak dlouho nebyli.

„Ty to nevíš, Lenko?“

„A co?“

„My jsme se rozešli, ale teď už definitivně. Nechci ho ani vidět.“

„A proč?“

„Kvůli tomu konkursu,“ říká potichu Klárka.

„Tobě vadí, že on to udělal, a ty ne?“ vloží se do toho Petr.

„To by mi nevadilo, ale on mě podrazil,“ souká ze sebe Klárka. Je vidět, jak se jí těžko o tom mluví, nota bene před Milánkovým bratrem.

„Jak podrazil?“ vyptávám se.

„Já jsem mu napověděla dobře a on mně schválně napověděl špatně. Kontrolovala jsem si pak výsledky.“

Tak proto se ten šmejď u nás pomalu měsíc neukázal! Myslí si, že my to víme, a bojí se, že mu vynadáme.

„To je tedy podrazák. Počkej, až ho uvidím, já mu to vytmavím,“ nadávám rozhořčeně.

„Klárko, ani nevíš, jak mě to mrzí,“ říká zahanbeně Petr.

„Mě to taky mrzí, už kvůli vám,“ špitne Klárka a v očích má slzičky.

Oba Klárku přesvědčujeme, že se mezi námi nic nezměnilo, že ji máme pořád rádi a že může kdykoliv k nám přijít na kus řeči. Nebo vzít Kubu na procházku. Kuba jí bude vděčný a my taky.

Všichni tři však víme, že to jsou jen řeči. Že už to nikdy nebude jako dřív. Proč by k nám Klárka chodila? Jen by si jitrčila staré rány a Milánek by si mohl myslet, že o něj ještě stojí.

Petr šel na pivo. Já si dám pořádného panáka.

pondělí 2. března

Do ordinace přišla tchyně. Hotová hromádka neštěstí. Žmoulá v ruce kapesníček a štká. Petr v sobotu nebyl na pivu. Byl u nich a šíleně seřval Milánka za to, co udělal Klárce. Můj mužiček se konečně pochlapil. Pochopila jsem, že záležitosti své rodiny si chce řešit sám, a ne doma se mnou.

Liběna nařiká, jak Milánek pořád brečí, je nešťastný a chce to nějak napravit. Ale bojí se, že mu Petr zase vynadá.

To tak! Aby zase začal opruzovat. Jen ať se bojí! Třeba do konce života. Jediný, čeho se bojím já, je, že tchyně bude otravovat s udobřováním.

Proto rezolutně prohlásím: „To, co udělal Milánek Klárce, je hnusnej podraz.“

Milánkova matička kontruje: „A ty víš přesně, jak to bylo? Byla jsi u toho? Milánek tvrdí něco jiného než Klárka.“

Odpovím chladně: „V tomto případě Klárce věřím, nevím, proč by si vymýšlela. Můžeš ho omlouvat, jak chceš. Nic to na celý věci nemění.“

Tchyně mně vyčte, že v sobě nemám kouska citu, a celá nasupená odtáhne.

Petrovi jsem se o její návštěvě nezmínila.

úterý 3. až pátek 6. března

Každý den kolem desáté se do ordinace nahrne čerstvá důchodkyně Liběna. A pořád omílá, že jsme rodina, že bysme měli držet spolu a že člověk nikoho jinýho než tu rodinu nemá.

A že bych měla Petrovi domluvit, protože Milánek se hrozně trápí, že ho starší bráška nemá už rád. Což bych ještě unesla.

Horší však bylo, že vylezla s brekem do čekárny, sedla si na židli a chytla se za srdce, jako předzvěst blížícího se infarktu. Zdrčeně vzdychala a celému osazenstvu dávala ostentativně najevo, jak se trápí, a že ji její příšerná snacha jednou přivede do hrobu. Po kom ten Milánek to vydírání má!

Pacienti se potom bázlivě a celí vyklepaní plížili do ordinace, jako by tam seděl doktor Mengele.

Musela jsem ten tyátr zarazit.

Proto jí povídám: „A proč pořád chodíš orodovat ty? Proč někdy Milánek nepřijde sám, aby si to vyžehlil?“

„On se chudáček hrozně bojí...“

„Asi ví proč.“

„Lenuško, copak v sobě nemáš kouska citu? To ti není toho chlapce líto?“ opakovala dokola.

Pozvala jsem je na sobotní oběd.

Tchyně odešla se spokojeným úsměvem bez mezipauzy v čekárně.

Doma jsem se s celou anabází svěřila Petrovi. O divadle v čekárně jsem pomlčela. Petr se k tomu postavil rozumně, Milánkovi svoje už řekl a nechce to dále rozebírat.

Ani ve snu by mě nenapadlo, že budu donucena si na sebe plést bič.

sobota 7. března

Tchyně strčí nos do kuchyně jako předvoj a zvolá: „Tady to voní Lenuško, to bude zas nějaká tvá specialita!“

Mořské plody na česneku a na víně opravdu mimořádně „voní“.

„Je to výborný Lenuško, to víš, to já neumím takový moderní jídla,“ rozplývá se Liběna.

„Ty neumíš ani ty nmoderní,“ rýpne si tchán.

Všichni ztuhnem. Petr kouká upřeně do talíře a dusí v sobě smích. Tchán, který se nikdy k ničemu nevyjadřoval, jenom vždy pokyvoval na Liběninu „Že jo, tatínku?“, se najednou takhle šprajcne. Asi už jí má také plné zuby.

Ne, že by neměl pravdu. Petr mi mnohokrát naznačil, že mu u maminky moc nechutnalo. A Milánek je toho živoucím důkazem.

Liběna do něj zavrtá pohled „Počkej doma“ a mlčky pokračuje v jídle.

Milánek vyplní ticho: „Je to opravdu skvělý, Lenko.“

Potom se bavíme jakoby nic, jako by nikdy nedošlo k žádné hádce. Po kávě šel Milánek na procházku s Kubou a tchyně odtáhla manžela, aby mu vysvětlila, která kuchařka na světě je nejlepší.

pátek 27. března

Milánek se občas staví na kus řeči, je hrozně milý, ochotný a úslužný. Najednou úplně jiný člověk. Vyvenčí Kubu a spěchá domů, protože mu maminka nařídila, aby přišel na večeři. Že by se Liběna začala snažit?

úterý 31. března

Každý rok se u nás v sobotu před Velikonocemi sjíždí potok Bystrá, který ústí do Vltavy. Z přehrad se pustí více vody, aby vodáci na jezech nedrhli. Ten náš proradný šprt by

taky chtěl zažít tu slavnou akci, která se na gymplu přetřásá měsíc před zahájením a měsíc po skončení. Ale žádná parta ho mezi sebe nevezme. Proto přemlouvá Petra, aby jel s ním.

„Ale vždyť tě to na vodě nebavilo, pádlovat ti nešlo, bylo ti furt zima...“, odporuje Petr.

„Ale bavilo, bavilo moc, Petře, pojed' se mnou, prosím tě,“ škemrá.

Petr se nakonec nechá ukecat. Cca 15 km na vodě s tím neohrabaným kopytem vydrží.

Milánek mu nadšeně skočí kolem krku. Vzhledem k tomu, že to není žádný drobeček, má Petr co dělat, aby to ustál.

sobota 11. dubna

Dovezla jsem Petra a Milánka k potoku na start. Počasí nic moc, hlavně, že nemrholí jako minulý rok.

Milánek a Petr se úspěšně nalodí. Popojedu k prvnímu jezu, který je obsypaný lidmi. Každý chce vidět, jak se jejich bližní cvaknou. Moji bližní přenášejí loď. Na dalším jezu taky.

„Vy nebudete sjíždět žádný jez?“ ptám se Petra.

„Možná před cílem, v týhle zimě se mi do vody nechce,“ říká bez nálady Petr.

Třetí jez projedou, protože jsou stejně mokří. V meandrech těsně před jezem se zamotali do vrbiček a udělali se. Na jezu Milánek sedí jako zapíchnutý vidle a nehýbe se, vše zařídí Petr. Musí se převléknout. Milánek drkotá zuby, tak mu dá Petr napít rumu. Ještě, že to tchyně nevidí.

Těsně cílem se vykoupou ještě jednou. Milánek nedokázal své špekáté tělíčko dostatečně stočit pod lávku. Jez za

lávku, kde většina lidí vypadává z lodi, kupodivu zase bravurně projedou. Asi se v mokřích šatech líp jezdí, člověk se pak nemusí ničeho obávat.

V cíli Milánek nadšeně vypráví, jaké to bylo skvělé, a jak perfektně zvládl oba jezy. Petr mlčí.

Když jsme Milánka vyložili doma, povídám Petrovi: „Tak jaký to bylo?“

Petr jen rozmrzele zabručí: „Hele, neřeš to. Nechce se mi o tom mluvit, dám si grog a zalezu do pelechu.“

pondělí 13. dubna

Milánek nepřišel s pomlázkou. Nachystala jsem pro něho plno vajíčků a nakonec je rozdala jiným dětem. Petr v sobotu říkal, že nemám nic řešit, tak neřeším.

úterý 14. dubna

Sedíme s Petrem u televizních zpráv a najednou se z ložnice ozve zakašlání. Podíváme se na sebe a vyrazíme za zdrojem zvuku. V naší posteli se rozvaluje Milánek! No to je vrchol! Vůbec jsme o něm nevěděli a přitom jsme už přes hodinu doma.

„Co tady děláš?“ vyjedu na něho.

„Já jsem na tý vodě dostal angínu a chřipku.“

„Oboje najednou asi nezvládneš, ale proč ležíš v naší posteli?“

„Máma mě sem přivedla, že se o mě máte postarat, když seš doktorka a Petr to zavinil.“

Chytnu Petra za ruku, protože vedle mě úplně nadskočil. Ted' musíme vyřešit maroda, teda já musím, mám to v popisu práce. Liběna přijde na řadu až potom.

Milánek není ani první ani poslední, kdo onemocněl po sobotní akci. Každoročně rozdávám neschopenky lidem, kteří sjížděli Bystrou. Dnes jsem jich vypsala osm.

Jeden z nich mi vyprávěl, že tam byl „nějakej nemožnej tlustej kluk, hrozný vemeno, ještě s nějakým starším klukem, kterej z něj byl na mrtvici. Cvakli se v úseku, kde nebyly vůbec žádný peřeje ani kameny“. Už chápu, proč si Petr nechtěl povídat o vodě.

Změřím mu teplotu a vyšetřím fonendoskopem. Teplota 37,6, zarudlý krk a oteklé mandle. Angínu si diagnostikoval dobře. Nasadím mu antibiotika, uvařím nápoje a nabídnu něco k jídlu. Přestože se mu blbě polyká, neohroženě spořádá dvě obložené bagety.

S Petrem v obýváku řešíme, kde budeme spát. Petr si chce lehnout do pokojíku pro hosty. Je zde však jen jedna postel.

„A já s ním budu spát v manželský posteli?“ zděsím se.

„Aspoň ho budeš mít pod kontrolou.“

„Nevím, proč bych měla kontrolovat zpocnýho pubertáka se zvýšenou teplotu. Vždyť se nevyspím!“ oponuji.

„Já bych se vedle něj taky nevyspal.“

„Radši budu spát na gauči.“

Nakonec roztáhneme gauč v obýváku a spíme na něm oba.

Dvakrát za noc jsem musela vstát, protože Milánek tak kašlal, že to vypadalo, že se udusí. Nic vážného to však nebylo, jen takové demonstračky, za které bych ho nejradši zabila, ale musela jsem se zachovat jako profesionál.

čtvrtek 16. dubna

Matička přinesla Milánkovi zčernalé banány, které koupila v akci. Ujistila mě, že mám „zlaté srdce“ a že beze mě by to její synáček nepřežil.

Sotvaže vstoupil Petr, připraven vyříkat si s ní rodinné záležitosti, pustila se do něj: „Petulko, co tě to napadlo, tahat toho chudáčka v takový zimě na vodu?!“

Petr, zaskočen útokem, jen utrousil: „To byl jeho nápad, pořád škemral, ať s ním jedu.“

Tchyně jela dál svou lajnu: „Ale ty seš starší, tak máš mít více rozumu. Měl jsi to Milánkovi rozmluvit.“

Petr na to nic neřekl, práskl dveřmi a odešel.

Nejvíc rozumu mám já, kdyby bylo dle něho, nepáchl by sem ani Milánek ani Liběna.

sobota 18. dubna

Milánek u nás spokojeně parazitoval, válel se v posteli s notebookem a sekýroval. Vyžadoval polévky, neboť na jeho nemoc je nejlepší silný vývar. Naporoučel si kiwi, mandarinky a ananas, což mu Petr ochotně koupil, když si jel do supermarketu pro pivo.

Když tvrdil, že by měl jíst pouze libové maso, protože tučné se špatně tráví a vyčerpává ho pro boj s nemocí, neodporovala jsem. Když však navrhnul, že bych mohla „skočit do krámu pro pořádný maso“, nejlépe pro svíčkovou, neboť kuřecí a krůtí se mu už zajídá, tak jsem vypěnila a začala rvát: „Do prdele, jsem doktorka, a ne tvoje služka. Co si vlastně vůbec o sobě myslíš?“

„Já jsem to tak nemyslel,“ blekotal.

A jak jsem byla v ráži, tak jsem mu vmetla: „Hele víš co, už ti nic není, seber se a mazej domů. Mám toho tvýho sekýrování plný zuby. Ať se o tebe postará tvá matinka.“

„Ale já jsem oslabený, já tam nedoжду,“ kňoural sebelítostivě.

„Já tě tam dovezu,“ rozhodla jsem nekompromisně.

Milánka jsem vypakovala a převezla domů. Zazvonila jsem, strčila ho překvapené tchyni do náruče a řekla: „Je to váš syn, tak se o něho starejte.“ A odešla jsem.

Petr celou scénu nekomentoval, a když jsem se vrátila, neřekl ani slovo.

pátek 24. dubna

Odmítla jsem jedné pacientce napsat lázně, protože na ně nemá ze zákona nárok.

Dotyčná paní si mě změřila pohrdavým pohledem a vyštěkla: „Taky co můžu čekat od doktorky, která se nedokáže postarat o vlastního synovce!“

„Co prosím?“

„Paní Mrázková mně říkala, jak jste vyhodila jejího těžce nemocného syna.“

Zatočí se se mnou celý svět. Mám chuť rozbít hubu nejdřív tý protivný bábě v ordinaci, pak tomu bezpáteřnímu skřetovi a nakonec hloupé a užvaněné tchyni.

S velkým sebeovládáním ucedím: „Sestři, vyprovod'te prosím paní.“

Beru mobil a volám Liběně. Sestra pochopí, řekne, že jde koupit něco k snědku, a zmizí.

Všechno na tchyni vyvalím. Jak od ní bylo drzé, poslat k nám kluka, aniž by se nás zeptala, a jak se u nás Milánek choval neskutečně oprskle, jak jsme kolem něho skákali, vařili mu a spali kvůli němu v obýváku na gauči.

Steče to po ní jako po kameni a řekne udiveně: „Víš, Lenuško, Milánek mi říkal, jak ses k němu hrozně chovala, když mu bylo nejhůř.“

„Cože?“ řvu. Asi to se mnou třepne.

Tchyně ukřivděně pokračuje: „Prý jsi mu dávala nevhodná jídla, a když chtěl něco, co je vhodné pro nemocného, tak jsi ho sprostě seřvala a vyhodila.“

Zaklapnu mobil v zájmu mého duševního zdraví. I doktora může trefit šlak.

sobota 25. dubna

Včera večer jsem se pohádala s Petrem. Vychrlila jsem na něho, jak mě vytočila tchyně, jak je Milánek nevděčný hajzlík, a jak už mě to všechno zmáhá.

„Mě moje máma taky někdy štve, ale ona už je prostě taková, do jednoho litru dva nenaleješ,“ argumentuje Petr na obhajobu své matky.

„A že o mně roznáší po městě drby, že jsem vyhodila nemocného synovce, je podle tebe v pořádku?“

„Ale ty jsi ho vyhodila! Já vím, že byl protivnej..., ale mohlo se to vyřešit v klidu.“

„A že jsi nic neřekl?“

„Nechtěl jsem přilévat olej do ohně. A moji mámu prostě musíme brát takovou, jaká je.“

Petr mi ještě vyčetl, že moji rodiče mají také své mouchy, jenom to tak nevnímám, protože bydlí 250 km daleko, a nevidím je tak často.

A co jsem také čekala? Tuhle bitvu si musím vybojovat sama.

úterý 28. dubna

Objevil se tu Milánek. Ten má hroší kůži zvící dinosaura. Vypytał se, co děláme na čarodějnice, a jestli může s námi.

Petr mu zalhal, že budeme doma. Sice jdeme s partou za zábavou, ale Petr věděl, že tentokrát by Milánek u mě neprošel, a chtěl předejít zbytečným dohadům.

středa 29. dubna

V lékařském bulettinu, který odebírám, jsem četla článek o nových tanečních drogách. Může to být smrtelné riziko pro mladého člověka, když těch tabletek spolýká víc, do rána tancuje na diskotéce a je dehydrovaný. Napadlo mě, co by s tím naším bastardem udělaly dvě – tři tabletky této drogy.

U Milánka nehrozí, že by byl dehydrovaný či hladový, natož aby do rána tancoval na diskotéce. Na druhou stranu na podobné preparáty není zvyklý.

Zatímco v ordinaci musím všechny opiáty pečlivě evidovat a registrovat a jejich účinky znám z fakulty i z užití na pacientech do nejmenších podrobností, extáze je pro mne tak trochu záhadou. Za našeho mládí nic takového nebylo. Nemůže být úplně nebezpečná, když se dá snadno koupit a mladý člověk k ní může přijít kdekoliv. Nemůže být ovšem ani úplně neškodná, jinak by o ní nepsali v bulettinu.

Myslím, že nás čeká velmi zajímavý experiment.

pátek 1. května

Byli jsme na celodenním výletě. Večer se tu stavil Milánek, celý rozhořčený, že nás tu po obědě hledal, a my nebyli doma.

„No a co, nejsme povinni sedět doma a čekat, až přijdeš,“ odseknu mu.

„Viděli vás včera na čarodějnicích a říkali jste, že nikam nejdete,“ zaútočí.

„Rozmysleli jsme si to.“ Už se to ve mně zase vaří.

Zadumaně se na mě podívá. Při jeho nadprůměrné inteligenci mu je jasné, že my dva velcí přátelé už nikdy nebudeme. A také, že v Petrovi bude mít vždycky jako mladší bráška oporu. O to zvrácenější budou naše hrátky.

pondělí 4. května

Milánek si chtěl ohřát tuňáka, který zbyl z nedělního oběda. Strčil do mikrovlnky talíř se zlatým zdobením. Trouba jen zajiskřila a zkratovala. Už to nepůjde spravit. Musel to udělat naschvál.

Tyto příšerné talíře mám schované v úplně horní polici, protože je nepoužívám. Ostatně jako většinu dárků od tchyně. Vymlouval se, že to nevěděl, že se tam nesmí strkat kovové věci.

Začínám vážně uvažovat o té extázi.

středa 13. května

Milánek si musel něco nutně vyhledat na netu a vylil mně kafe do notebooku. Strašně se omlouval, že nechtěl. Že by radši tři tabletky?

sobota 16. května

Radši jen dvě tabletky. V sousedním městě je každou sobotu diskotéka a prodává se tam běžně extáze. Petrovi nařžu, že musím večer do služby a odjíždím za „zábavou.“

Cestou se převléknu do outfitu „prvotřídní šlapka“. Potají jsem si pořídila blond paruku, červené šněrovací body a stříbrnou minisukýnku.

Černé boty na ultra vysokém podpatku jsem měla doma, avšak nenosím je, protože chůze v nich je obtížná až nemyslitelná.

Jak se tak kymácím na vysokých podpatcích ve vestibulu diskotéky, vzbudím pozornost jednoho „velmi sympatického“ mladíka, typického namrdánka.

Vypasované tílko, sestřih „holohlavý právník“, řetězy a kérka. Sonduje, odkud jsem a kdo mě pase. Zřejmě si hlídá konkurenci. Tomuhle týpkovi se mohu s klidným srdcem svěřit, za jakým účelem tu jsem, a co sháním.

Dlouho si mě poměřuje podezřívavým pohledem. Pak se rozhodne a nakáže, ať chvílku počkám. Než se vrátí, dostanu několik nabídek a nesčetně poplácání po prdeli.

Každopádně jsem si ověřila, že figuru mám ještě dobrou a že bych se uživila i v jiném oboru. Potetovaný a ověšený pasák mi prodá dvě pilulky extáze.

Cestou domů jsem svůj apartní obleček zahodila do kontejneru.

čtvrtek 21. května

Konečně si ten úlisný šmejd přijde pro náležitou odplatu.

Tvářím se, že ho ráda vidím. On taky.

„Dáš si kakao?“ nabídnu.

Když chodil s Klárkou, nepil kakao a nejedl čokoládu, aby neměl tu hnusnou vyrážku. Ted' se zase může rozšoupnout, neboť jeho nenažranost je silnější než nějaký pupínek.

„No to bych si dal. A máš k tomu sušenky?“ ptá se dychtivě.

„To víš, že jo. Koupila jsem je jen pro tebe,“ odpovídám zcela po pravdě a rozbaluji sušenky máčené v čokoládě.

Uvařím mu do čtvrtlitrového hrnečku kakao, rozpustím do něj obě tabletky extáze a hodně osladím.

Milánek čučí na televizi a spokojeně upíjí.

Stane se však něco nečekaného. Petr dělá něco na zahradě a vejde dovnitř, aby se napil.

Když uvidí kakao, zvolá: „Jé kakao, pohádka mládí.“ A vypije přes půl hrnečku.

„Co mu to piješ, ty pitomče, to je jeho kakao,“ vybuchnu.

Překvapeně se brání: „Co blbneš, tak mu uvaříš jiný.“

„Ale to už nikdy nebude takový.“

„Pravda, takhle přeslazený doufám ne,“ zavrčí naštvaně. Vytáhne si z ledničky pivo a odchází na zahradu.

Co ted'? Každý vypil asi půlku, to znamená na každého jedna tabletky. To jsem tedy zvědavá.

Milánka nemůžu vystrkat domů, je hrozně aktivní, komunikativní a chce hrát hry. Naštěstí ho starostlivá matička v deset hodin odvolá.

Petr je taky hrozně aktivní. Extáze na něj opravdu zapůsobila. Celou noc mě nenechá spát. To jsem si to nadrobila.

pátek 22. května

Dnes jsem se v práci kolíbala jak kachna a opatrně dosedala na židli a sestřička se mě ptala, zda mě něco nebolí. Nesvěřila jsem se jí, co mě bolí. Chce se mně hrozně spát. Ještě, že je zítra sobota.

*sobota, 23., neděle 24. května
Většinu víkendu s Petrem prospíme.*

*středa 27. května
Přišel Milánek. Opatrně zjišťuji, co bylo, když od nás minulý týden odešel.*

Tak nejprve si chvíli četl, pak do rána luštil křížovky a sudoku. Rodiče spokojeně spali. Tedy nic významného. Měla jsem koupit o dvě tabletky víc.

*pátek 12. června
Milánek se ptá, zda si bude moci půjčit mou cestovní tašku na kolečkách na cestu do Anglie.*

„Ale co když v létě někam pojedem, do čeho si pak zabalím?“ namítám.

„Vždyť máte dvě velké tašky na kolečkách, pak ještě dva kufry, tři velké tašky a čtyři malé tašky bez koleček. Tak mi snad můžeš jednu z nich půjčit,“ říká rozkazovačně.

Ten má ale přehled! Je vidět, že u nás zdatně vyzitýruje, když nejsme doma. Tašku mu slíbím, kdybych odmítla, půjčí mi ji Petr.

čtvrtek 19. června

Náš šprt nám oznámil, že bude mít zase samé jedničky a že na gymplu to není tak jednoduché jako na základce, tudíž dárek by měl být hodnotnější.

Petr netuší, co bychom mu měli dát za vysvědčení.

Já bych mu nejraději koupila půlroční „rekreaci“ v sirných dolech, ale nahlas navrhu: „Co třeba mu koupit cestovní tašku na kolečkách do tý Anglie?“

Petr to považuje za skvělý nápad, já taky. Nebude si muset půjčovat tu moji a nebude ho čekat žádné extra překvapení za vysvědčení. Tudíž nezabije dvě mouchy jednou ranou, jak si tak vyčůraně plánoval.

pátek 26. června

Stavil se tu tchán s Milánkem, že se mu rozsyvalo auto, a jestli by Petr je nedovezl do Prahy do Nových Butovic, odkud vyjíždí autobus do Calais.

Tentokrát jsem s Petrem za jedno, rádi to tchánovi slíbíme.

Milánek se dožaduje půjčení tašky. Začíná si balit.

„Stejně jsme ti to chtěli dát za vysvědčení, tak tady máš,“ říkám a předávám mu fungl novou cestovní tašku.

Kdybyste viděli to zklamání v jeho očích, to si budu ještě nejmíň půl roku v duchu přehrávat!

úterý 30. června

Milánek se ani nepochlubil s vysvědčením. Co by tu taky dělal, když už dárek dostal.

středa 1. července

Petr odvezl Milánka a rodiče do Prahy. Já se do auta naštěstí už nevešla.

Tak Milánek nám odjel na dva měsíce do Anglie. V tom případě Bůh ochraňuj královnu.

A až se vrátí, všichni bohové ochraňujte nás.